

OUR LIFE НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ З 1944 РОКУ
PUBLISHED BY UNWLA, INC. SINCE 1944

5 • 2026 • AUGUST-СЕРПЕНЬ

НАШЕ ЖИТТЯ

Видає Союз Українок Америки
вісім разів на рік

Головний редактор: Романа Ляброс
Україномовний редактор: Лариса Тополя
Редакційна колегія:
Наталя Павленко — голова СУА
Люся (Елізабета) Буняк, Анна Петеліна,
Оксана Пясецька, Олена Руденко,
Орися Сорока, Христина Тершаковець,
Надя Яворів

OUR LIFE

Published eight times per year by the Ukrainian
National Women's League of America

Editor-in-Chief: Romana Labrosse
Ukrainian-language editor: Larysa Topolia
Editorial Board:
Natalie Pawlenko — UNWLA President
Elizabeth Buniak, Nadia Jaworiv, Anna Petelina,
Oksana Piaseckyj, Olena Rudenko, Orysa Soroka,
Christina Tershakovec

Канцелярія СУА та адміністрація журналу
«Наше життя» / UNWLA & Our Life:
203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706
212-533-4646
office@unwla.org (канцелярія / office)
OurLife@unwla.org (редакція / editors)

Адміністратор: Галина Чередніченко
Канцелярські години: пн — пт: 12 п.п. — 4 п.п.

Administrator: Halyna Cherednichenko
Office hours: M-F 12-4 p.m. EST

Periodicals Postage Paid at Rochester, NY
and at additional mailing offices (USPS 414-660)
POSTMASTER — send address changes to:
Our Life, 203 Second Ave., New York, NY 10003
© Copyright 2026
Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Дизайн:
Custom Design and Print Inc.
877-468-0102 | customdpc.com
Друк:
Johnson Press of America, Inc.
815-844-5161 | jpaPontiac.com

ISSN 0740-0225

\$5 Один примірник / Single copy
\$50 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscrip-
tion for non-members in the U.S.
\$60 У країнах поза межами США / Annual subscription for
non-members outside the U.S.

Членкині СУА отримують «Наше життя» з оплатою членської
вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується
про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членкині
СУА — \$58.
Our Life magazine is included in UNWLA annual membership dues,
payable through the member's branch. Subscribers are sent renewal
letters. Annual dues for UNWLA members-at-large: \$58.

ЗМІСТ • CONTENTS

ДУМКИ ГОЛОВИ • FROM OUR PRESIDENT

- 3 Слово Голови СУА / Reflections from the UNWLA President.
Наталя Павленко / Natalie Pawlenko

ВІЙНА В УКРАЇНІ • WAR IN UKRAINE

- 4 What the World Gets Wrong About Ukrainian Nationalism: Fighting Russian
Propaganda. Vita Golod

КУЛЬТУРА • CULTURE

- 7 З Днем Незалежності, Україно! Тетяна Сміт (Терещенко)
8 Ой на Івана та й на Купала... Свято вогню, води, рослинності та кохан-
ня. Тетяна Беценко
11 Україна. Людмила Подмогильна

«НАШЕ ЖИТТЯ» • OUR LIFE

- 10 Моє «Наше життя». Оксана Бризгун-Соколик

ДІЯЛЬНІСТЬ ВІДДІЛІВ І ЧЛЕНКИНЬ • BRANCH & MEMBER NEWS

- 12 Mykola Horbal Visits Detroit Community: Poetry, Resistance, and the Price
of Freedom. Myrosia Stefaniuk
14 Століття сестринства: Погляд у минуле на святкуванні 100-річчя СУА
в Окрузі Нова Англія. Таня Сава-Прятка
16 A Century of Sisterhood: Reflecting on the New England Regional Council's
Celebration of the UNWLA Centennial. Tania Sawa-Priatka
18 Branch 56 Celebrates Its 35th Anniversary and the UNWLA's Centennial.
Patricia Zalisko
20 29-й Відділ: продовжуємо працю разом з новими членкинями.
Ірена Пускір Біляк
22 Branch 8 Event Highlights Impact of War on Ukrainian Children. Desia Joseph
23 Писанкарство долає відстані (107-й Відділ). Надія Банчик
26 Благодійний концерт на підтримку України (120-й Відділ). Наталія
Царевич
27 Український садочок «Світличка» у Рочестері (120-й Відділ). Марія Тимошик
28 Свято Матері та Вишиванки. Показ автентичних українських народних
строїв (124-й Відділ). Ольга Мікула
30 The Thread That Binds: How Branch 73 Celebrated Vyshyvanka Day /
Нитка, що єднає: як 73-й Відділ відсвяткував День вишиванки. Tania
Priatka / Таня Прятка
31 День родини і вишиванки в Українському Культурному Осередку
(111-й Відділ). Оксана Тишовницька
32 Branch 56 Celebrates Vyshyvanka Day. Patricia Zalisko

ВІДІЙШЛИ У ВІЧНІСТЬ • IN MEMORIAM

- 33 Марта Стадник (29-й Відділ ім. 500 Героїнь Кінгіпу)
33 Александра (Леся) Дяченко Кочман (29-й Відділ ім. 500 Героїнь Кінгіпу)

БЛАГОДІЙНІСТЬ • GIVING

- 34 Стипендійна Акція СУА / UNWLA Scholarship Program

НАШИМ ДІТЯМ

- 36 Абетка для малят. Юлія Ілінська Драган

НАШЕ ХАРЧУВАННЯ

- 38 Заливний пиріг з ягодами. Діана Васютинська

OUR HEALTH

- 39 Lyme Disease. Dr. Ihor Magun

Наша обкладинка. Інсталяція «Я люблю Україну» на Майдані Незалежності, Київ.

Our cover. The "I Love Ukraine" installation in Independence Square, Kyiv.

СЛОВО ГОЛОВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ REFLECTIONS FROM THE UNWLA PRESIDENT

Наталія Павленко
Natalie Pawlenko

Серпень має щось особливе. Для багатьох із нас — це час родинних зустрічей, літніх традицій і можливість бодай ненадовго сповільнити щоденний ритм життя. Але для українців у всьому світі серпень приносить ще й один із найважливіших днів року — День Незалежності України. Це день гордості, вдячності та надії. З 1991 р. українці відзначають відновлення державної незалежності своєї Батьківщини. Нині ця незалежність щодня виборюється мужніми жінками й чоловіками, які продовжують боротися за свободу України. Її також зміцнюють люди в різних кутках світу, які не дозволяють собі залишити Україну наодинці.

Саме тому діяльність нашої організації має таке велике значення.

Озираючись на все, чого досягли наші осередки за минулий рік, я відчуваю і гордість, і щире вдячність. По всіх США союзнянки провели сотні просвітницьких, культурних та адвокаційних заходів, збирали кошти на гуманітарну й медичну допомогу, підтримували стипендіальні програми, вітали нових членкинь і передавали українську мову, традиції та історію наступному поколінню. Частина з переліченого втілюється на великих публічних заходах. Але значно більше робиться тихо й непомітно — завдяки незліченним годинам волонтерства, що часто залишається поза увагою.

Наш щойно опублікований Річний звіт за 2025 р. лише частково відображає те, чого ми досягли спільними зусиллями. За кожною його сторінкою стоять віддані волонтерки, які щедро жертвують свій час, знання, таланти й ресурси, бо щиро вірять у нашу місію. Кожен благодійний захід, кожна освітня програма, кожна пожертва і кожен прояв доброти мають значення.

Літо добігає кінця, і я сподіваюся, що кожна з вас мала нагоду провести час з родиною та друзями й насолодитися красою цієї пори року. Навіть тоді, коли наші серця залишаються з Україною та людьми, які щодня переживають неймовірні випробування, важливо пам'ятати і про себе. Час для відпочинку й відновлення сил допомагає нам і надалі служити нашій справі з новою енергією та наснагою.

24 серпня, святкуючи День Незалежності України, пам'ятаймо, що свобода не є тим, що можна сприймати як належне. Уже понад сто років Союз Українок Америки стоїть поряд з Україною в часи випробувань і надії. І надалі, разом, ми продовжуватимемо цю місію — з милосердям, рішучістю та незмінною любов'ю до України.

There is something special about August. For many of us, it brings family gatherings, summer traditions, and a chance to slow down, even if only for a little while. But for Ukrainians everywhere, August also brings one of the most meaningful days of the year — Ukraine's Independence Day. It is a day of pride, gratitude, and hope. Since 1991, Ukrainians have celebrated the return of their country's independence. Today, that independence is being defended every day by brave men and women who continue to fight for Ukraine's freedom. It is also strengthened by people around the world who refuse to let Ukraine stand alone.

That is why the work of our organization is so important.

As I think about everything our branches have accomplished this past year, I feel both proud and grateful. Across the country, Soyuzianky have organized hundreds of educational, cultural, and advocacy events, raised funds for humanitarian and medical aid, supported scholarships, welcomed new members, and shared our language, traditions, and history with the next generation. Some of this work happens at large public events. Much of it happens quietly, through countless volunteer hours that often go unnoticed.

Our recently published 2025 Annual Report gives just a glimpse of what our members have achieved together. Behind every page are dedicated volunteers who continue to give their time, talent, and resources because they believe in our mission. Every fundraiser, every educational program, every donation, and every act of kindness makes a difference.

As summer winds down, I hope you had a chance to spend time with family and friends and enjoy the beauty of the season. Even as our hearts remain with Ukraine and the people who continue to endure unimaginable hardship, it is important that we also care for ourselves. Taking time to rest and recharge helps us continue this work with renewed energy and purpose.

On August 24, as we celebrate Ukraine's Independence Day, let us remember that freedom is never something to be taken for granted. For more than 100 years, the Ukrainian National Women's League of America has stood with Ukraine through times of hardship and hope. Together, we will continue that legacy — with compassion, determination, and unwavering love for Ukraine.

What the World Gets Wrong About Ukrainian Nationalism

Fighting Russian Propaganda

Vita Golod, Branch 113, New York City

Dasha Lopatina

In early September 2025, more than 300 people gathered in central Kyiv to commemorate a fallen soldier — 19-year-old Darya (Dasha) Lopatina. People from different chapters of Dasha's short life filled the main hall of St. Michael's Golden-Domed Monastery and the surrounding courtyard. A large part of the crowd consisted of her comrades from the 12th Special Forces Brigade, Azov — a unit that had once been based in Mariupol, the city later erased by Russian bombs.

Dasha was a student at the Kyiv School of Economics when she voluntarily joined the Ukrainian Armed Forces and deliberately chose Azov. This decision matters because Azov has long been the centerpiece of Russian propaganda, portrayed as a neo-Nazi formation and used to discredit Ukraine internationally.

Moscow has invested enormous resources in promoting this image, deliberately conflating nationalism with Nazism.

The young men and women from Azov who came directly from the front line to bid farewell to Dasha were highly patriotic — and many of them used to be Russian speakers from the east of Ukraine, as Dasha herself had been. She was born in Kyiv and grew up in a Russian-speaking family. Until 2021, she rarely spoke Ukrainian. Her grandfather, Mykhailo Lopatin, of Belarusian origin, was a Colonel General and the first commander of the newly established Air Defense Forces of independent Ukraine in 1995. Dasha's choice to fight for Ukraine was neither ethnic nor linguistic. It was political and patriotic. In her view, Azov represented the most disciplined and committed military formation — one animated by a strong sense of Ukrainian national purpose.

Nationalism is not an anomaly — it exists in every country. But in an era defined by war, uncertainty, and geopolitical rupture, it has returned to the center of global politics with renewed force. From Xi Jinping's "Chinese Dream" to Donald Trump's "America First," Vladimir Putin's "Russian World" (*Русский мир*), and India's Hindutva-inflected assertiveness, leaders across political systems increasingly deploy nationalist language to mobilize societies and reshape the international order. Yet nationalism is not a single phenomenon. Ukrainian nationalism has emerged as civic and defensive — grounded in self-determination and resistance to foreign invasion. Russian nationalism, by contrast, has long been imperial and expansionist, sustained by civilizational myths that have repeatedly been used to justify coercion and violence, both at home and across its neighborhood.

By publicly denying the legitimacy of a distinct Ukrainian national identity in his 2021 essay "On the Historical Unity of Russians and Ukrainians," Putin struck at the dignity of a large, politically self-aware nation. Rather than weakening Ukraine, this gesture proved catalytic: it transformed a long-contested identity debate into a matter of collective pride and survival, triggering a surge of Ukrainian nationalism as a natural defensive response to external negation.

History repeats itself. Every time the Russian empire has sought to erase Ukrainian identity through assimilation, repression, violence, and mass killing, there have been Ukrainian nationalists who found the strength to resist. That resistance did not begin in 2014 with Putin's war. Its roots run deep. In the nineteenth century, Ukrainian intellectuals and cultural figures — such as the Cyril and Methodius Brotherhood — mobilized to defend Ukrainian language and culture against tsarist bans. Leaders of the nationalist movement at the turn of the nineteenth and twentieth centuries increasingly viewed the survival of the Ukrainian nation as dependent on the creation of "one, indivisible, free, and independent Ukraine," placing "Ukraine above all" at the center of political governance. From their perspective, any alternative — particularly incorpora-

tion into a federal “brotherly” russia — risked the eventual dissolution of Ukrainian statehood and identity.

During the First Liberation Movement of 1917–1922, leaders like Mykhailo Hrushevsky framed Ukraine’s struggle as an anti-colonial project long before modern statehood existed. In the interwar period, with no independent Ukrainian state, movements such as the Organization of Ukrainian Nationalists (OUN) emerged, advocating sovereignty through revolutionary means. Far-right nationalism dominated segments of the Ukrainian national movement in the 1930s and 1940s, shaped by “integral nationalism” and the belief that national survival required total commitment in the face of imperial domination. These efforts ultimately failed due to overwhelming military and political asymmetries, as Ukrainian nationalist forces were vastly outmatched by the external powers seeking to dominate Ukraine. From Moscow’s perspective, however, such aspirations were perceived as a direct challenge to russia’s own expansionist projects.

The Prayer of the Ukrainian Nationalist begins with the words “Ukraine, Holy Mother of Heroes” and ends with a plea for courage, sacrifice, and unity:

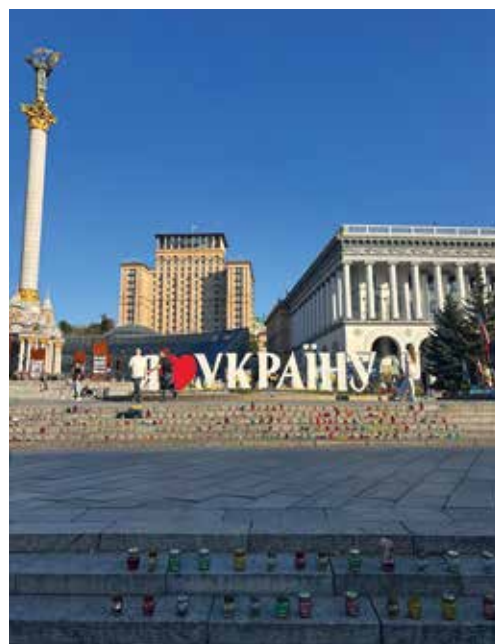
*Burn all the weakness in my heart
with the life-giving fire,
may I not know fear and hesitation.
Strengthen my spirit, harden my will,
settle in my heart, raise me to glorious deeds;
may I find my death in those deeds,
a sweet death in agony for You,
and may I dissolve in You and live forever in You.
Eternal Ukraine: holy, powerful, united!*

This prayer was recited loudly and confidently at Dasha’s funeral by her comrades from Azov Brigade. It sent chills through the crowd and carried a stark realization: these young people, most in their early twenties, are prepared to die for Ukraine.

The text of the prayer was written in 1936 by Osyp Mashchak, one of the OUN’s ideologists. Although the OUN never gained broad support in modern Ukraine, the prayer captured a recurring pattern of resistance — one that resonates whenever Ukrainian identity again comes under assault.

Throughout the twentieth century, resistance to russian colonial rule — later framed as Soviet occupation between 1944 and 1991 — was often led by Ukrainian nationalists. This helps explain why the Kremlin has consistently refused to tolerate Ukrainian national heroes or cultural figures who affirm a distinct Ukrainian identity. Such figures were frequently subjected to elimination or repression, including imprisonment, torture, and exile to remote regions such as Siberia, while Ukrainians as a whole were often portrayed as culturally backward and politically inferior.

In 1991, Ukrainian independence came suddenly for many, even within political circles, but it was confirmed by an over-

“I Love Ukraine”: Independence Square, Kyiv.

whelmingly convincing referendum in which Soviet Ukrainians expressed a clear desire for their own statehood. Independence is often described as having been taken for granted. Yet the first head of the newly independent Ukrainian state was Leonid Kravchuk, a former communist functionary loyal to Moscow. This choice shaped the early trajectory of the country’s political course. Ukrainian nationalists at the time referred to him as “the president of a non-Ukrainian Ukraine.”

At the same time, Moscow never loosened its grip on nationalist movements in Ukraine, even though these forces were never particularly influential at the national level. Ukraine has never had a nationalist president in the ideological sense. Against this background, as part of russia’s propaganda strategy over the past decade, the influence of nationalist actors in independent Ukraine has been routinely exaggerated. It is often claimed that the two “color revolutions,” which were in fact supported by a majority of Ukrainians nationwide, were led by nationalists — particularly the Svoboda party. In reality, Svoboda’s political influence has always been limited. The party entered parliament in 2012 with roughly 10

percent of the vote, failed to cross the electoral threshold in 2014, and has remained nationally marginal since 2019. Nevertheless, russian propaganda has consistently amplified Svoboda's visibility to depict post-Maidan Ukraine as "fascist."

To understand contemporary Ukrainian nationalism — especially in wartime — it helps to visit Ukraine, or at least to listen to Ukrainians living through the war. Although russian aggression began in 2014, its full impact has been felt nationwide since February 24, 2022. Nearly every family has been touched — by mobilization, displacement, or death. Kremlin propaganda has long focused on Ukraine's eastern and southern regions, where many russian-speaking Ukrainians live, falsely portraying them as ideologically pro-russian.

Before the war, Ukraine's population stood at roughly 44 million. Today, it is closer to 33 million. From the outside, the country is often described as divided along the Dnipro River, with a "pro-Ukrainian" west and a "pro-russian" east. This division, however, has long been a russian propaganda narrative rather than a social reality. Even the majority of russian-speaking Ukrainians have never constituted a pro-russian political bloc and have consistently identified with Ukraine as a sovereign state. In everyday social life, linguistic and regional differences were largely muted, becoming politically salient mainly during electoral cycles, when political elites actively instrumentalized identity for mobilization purposes.

By targeting cities such as Odesa and smaller towns in southern and eastern Ukraine, Putin is destroying the very urban centers where russian language, culture, and hybrid identities were historically strongest. Odesa once stood as living evidence of Moscow's claim to a shared civilizational space. Its bombardment reveals a central contradiction of the Kremlin's war: in claiming to "defend" russian culture, Moscow is dismantling the communities that embodied it. The result is not the preservation of a russophone world but its alienation. Rather than protecting russian-speaking communities — one of the stated goals of the so-called "special military opera-

tion" — the invasion has accelerated their dispersal and eroded the cultural affinity with russia that once characterized them. Language, once a marker of division, no longer carries decisive political meaning. What now defines belonging is not how Ukrainians speak, but whom they trust and what they are willing to defend. In destroying the remnants of russia's cultural gravity in Ukraine, the Kremlin has unintentionally consolidated the very national consciousness it sought to fracture.

This interpretation is supported by panel survey research conducted before and after the Euromaidan. Drawing on a two-wave nationwide survey (2012–2015), Grigore Pop-Eleches and Graeme Robertson show that, even before 2014, most russian-speaking Ukrainians and ethnic russians identified Ukraine as their homeland — and this share increased significantly after Euromaidan and russia's subsequent aggression.

What, then, is the Kremlin's plan? Mariupol offers a recent stark illustration. A city of approximately 430,000 people was effectively erased by russian forces. It was later repopulated with migrants from russia, many of whom now live in houses and apartments left behind by Ukrainian residents who fled under fire — forced to abandon their homes, possessions, and lives in a matter of hours.

Paradoxically, this destruction has not produced fear but has accelerated the rise of a modern Ukrainian national idea. Russian-speaking Ukrainians, long positioned at the intersection of multiple identities and shaped by processes of russification, have been pushed by russia's use of violence toward a clearer and more decisive political choice. Moscow is no longer imagined as a cultural center or civilizational reference point. It has been recast as a source of coercion and insecurity.

In its place, Ukrainian nationalism has expanded — not as an ethnic project, but as a civic one rooted in sovereignty, dignity, freedom, and shared resistance. Putin appears to have expected that residents of Kyiv, Kharkiv, Kherson, and Odesa would greet russian tanks with flowers. Instead,

Commemoration of Darya "Dasha" Lopatina at St. Michael's Golden-Domed Monastery, Kyiv.

these cities became centers of spontaneous resistance, as citizens organized defenses and took leadership into their own hands, often before any orders came from above — exposing the Kremlin's fatal confusion of cultural familiarity with political loyalty. Putin fundamentally underestimated Ukrainian society, which by late February 2022 had coalesced into a nationwide volunteer movement. Almost everyone assumed a role — large or small — in resisting the invasion and supporting the front line, producing an unprecedented level of civilian wartime mobilization that sustained the state under emergency conditions. According to an RTI report, approximately 86 percent of Ukrainians reported some form of civilian engagement in wartime efforts, including volunteering, donating, supporting displaced persons, or assisting the armed forces — an unprecedented level of civic mobilization in Europe in recent decades.

Crucially, while ethnicity and language use remained largely stable, civic identification with Ukraine strengthened sharply, pointing to the consolidation of a civic — not ethnic — form of nationalism. The language choice in Ukraine has long reflected everyday practice rather than political allegiance, while war has accelerated civic identification across regional and linguistic lines. Rather than fragmenting Ukrainian society, revolutions, war, and territorial loss accelerated national consolidation and undermined support for alignment with Russia — even among Russian speakers.

Contemporary Ukrainian nationalism consists of three overlapping narratives: romantic cultural revival, collective victimhood, and heroic resistance of foreign domination. While earlier radical discourse emphasized ethnicity, war has reoriented nationalist mobilization toward opposition to an external enemy, enabling broader civic inclusion. Language remains a symbolic marker of identity, but Russian-speaking Ukrainians constitute a heterogeneous group whose linguistic practices reflect comfort and habit rather than political loyalty. Their number has declined since the war, but they still remain a significant part of Ukrainian society.

The outcome of the war will inevitably shape the future trajectory of Ukrainian identity. Yet this process is not merely

prospective. It is already unfolding within Ukrainian society. Public debate on identity, language, and belonging has intensified, reflecting both the pressures of war and a growing consensus that Ukrainisation is necessary for long-term sovereignty, national survival, and cultural resilience. At the same time, this transformation cannot occur overnight. Linguistic and cultural shifts are generational processes. Even under favorable conditions, experts widely agree that transforming Ukraine into a predominantly Ukrainian-speaking country will take several generations, as linguistic habits formed under centuries of imperial rule cannot be rapidly reversed — even by war.

What the war has already transformed, however, is the meaning of Ukrainian nationalism itself. Military service has become a powerful social equalizer and a crucible of civic identity, bringing together doctors, engineers, teachers, lawyers, scholars, and artists in uniform. The Ukrainian army today is not a marginal institution or an ideological vanguard; it is a cross-section of society, embodying the country's human capital and professional class. Ukrainian nationalism, as it has surged through war, is not driven by doctrine or exclusion. It is grounded in survival, freedom, long-term security, and a basic demand for justice.

This reality deepens the tragedy of the war's human cost. The greatest loss of the current generation lies not only in demo-

Continues on page 21

З Днем Незалежності, Україно!

Тетяна Сміт (Терещенко), Почесний 1-й Відділ, Округа Нью Йорк

Ти незламана. Вдосконала.
Від журби та вогню запалена.
Ти свободи не будеш позбавлена —
Дух твій нашою вірою розбавлений.

Окривавлена, але впевнена.
Ти мій приклад в житті — неподолана!
Процвітай і життям будь наповнена
Та від «бруду» чужого звільнена!

ОЙ НА ІВАНА ТА Й НА КУПАЛА...

Свято вогню, води, рослинності та кохання

Тетяна Беценко, доктор філологічних наук, професор. Суми, Україна

У народі церковне християнське свято Різдва Святого Пророка Предтечі і Хрестителя Господнього Іоана збігається з відзначенням свята Івана Купала (Купайла, Івана Купайла), яке вважають поганським. День Івана Купала (Івандень, Русаля) є одним із важливих літніх свят. У давніх джерелах Купало згадується як поганський бог земних плодів, якому приносили в жертву хліб. А купальське свято належить до найважливіших річних ще й тому, що символізує весілля бога літнього сонцестояння Купайла з богинею води Даною. І цього дня, за прадавнім звичаєм, наші предки брали шлюб (злюб). Купало має й інші назви: Купайло, Купайла, Купалбог, Іван Купало, Сонцекрес, Купала, Колосок, Крес, Купалле. А День Івана Купала ще називають Днем Сонця, Днем Яніса та Ліго, Єньовднем, Сobotками, Святом Сонця і кохання, святом Лади, Днем Івана-травника, Копальним Іваном, Іваном добрим, любовним і квітковим. Зустрічаються назви свята Івана Відьмацького, Івана-чарівника. Також наші предки вірили, що в Іванів день богиня Сонце виїжджає назу-

стріч своєму судженому Місяцю, танцює та розсипається по небу яскравим промінням і що у Купальську ніч бог Купало благословляє зрілість усього сушого, а серця молодих і юних скріплює любов'ю.

Колись наші пращури вдень, напередодні свята, йшли на житнє поле та шукали два колоски на одному стеблі та, як зауважував український етнограф і фольклорист Павло Чубинський, якщо знайдуть його, «то під стеблом шукають “Іванову голівку” — дрібну монету». І той, «хто знайшов гріш або два, може легко віднайти скарб».

Купала святкують у ніч з 6 на 7 липня за новим стилем. Саму ніч у народі часто називали Іванівською, Івановою. І 6 липня селяни, щоб вберегтися від відьом, клали на вікнах своїх осель кропиву-жигавку, а в хлівах біля дверей ставили молоду осіку, вирвану з корінням. Крім цього, ходили оглядати свої поля, щоб перешкодити злим людям робити «завивки», «завитки» на посівах, що могли завдати шкоди господарям і їхнім тваринам. «Завитки» ніхто не виривав, крім знахарів. Також наніч телят і корів зачиняли у хлівах, щоб відьми не видоїли молоко.

Цієї ночі також збирали росу. Йшли без вбрання або в одній сорочці. Збирали по межах рушником, примовляючи: «Росице-водице, од біди рятівнице! Русальної ночі будь на помочі. Дай себе зібрати, аби радість з тебе мати!». При цьому оглядатися назад не можна було! Якщо на межі траплявся високий бур'ян, його обережно обминали, аби не натрапити на змію-мідянку, яка, за повір'ям, у цю ніч оберігає чар-зілля і нападає на кожного, хто прийде. Вважалося, що цього дня змія — сліпа мідяниця — отримує зір на добу, тож стає незвичайно небезпечною: кидається на людину, як стріла, і може пробити її наскрізь.

Ті, хто збирав зілля, перевагу віддавали тряси-зіллю, розрив-траві, м'яті, любистку,

Молодіжна забава: перестрибування багаття у Купальську ніч.

терличу. Любисток вдома змащували медом, а потім святити у церкві. Використовували для причаровування парубків: підмішували порошок з нього до їжі, примовляючи: «Така би пахуча, як той любисток квітучий, така би солодка, як той мед на любистку солодкий!». Терлич ішли шукати босоніж, з розпущеним волоссям. Зриваючи, примовляли: «Терлич, терлич, сватачів (парубків) мені наклич!». Потім, не оглядаючись, несли його додому: оглянешся – ворожіння не подіє. На свято Петра і Павла (12 липня) той тирлич варили, милися ним, примовляючи: «Терлич, терлич, сватачів мені наклич – на вроду красну, на долю ясну!».

За народними переказами ніч на Івана Купала була наповнена надзвичайними явищами: тварини здобували дар людської мови, вода у річках на якусь мить перетворювалася на срібло, дерева ходили та говорили між собою, блискавка нікого не вбивала, заклаті скарби давалися у руки шукачам, а квітка папороті зацвітала. Тому ніч перед Купала у поетичній творчості митців постає як містичне диво, як таїна буття, як загадка Всесвіту, як незбагненна подієвість Космосу.

У народній традиції день Івана Купала супроводжується багатьма обрядами та піснями. В основу купальських обрядів покладено культу вогню, води і рослинності. Вогонь, як атрибут свята, виступав символом сонячного світла, що цього дня досягає своєї зрілості й набуває найбільшої життєвої сили. Давній звичай, що раніше побутував на території всієї України, — добування вогню для купальського вогнища тертям — за суттю споріднював дерево із сонцем як із джерелом вогню. Дерево купальське уособлює Прадерево, або Дерево життя. Сонце у купальських іграх переноситься на землю у вигляді колеса, яке обвивається соломою і спалюється, або запалене пускається з горба у воду. Такий обряд утверджує перехід від літнього сонцестояння до зменшення життєвої сили.

Ще існувала традиція вечері 6 липня молодим хлопцям іти до лісу чи саду. Вони рубали дерево (бажано, щоб то був чорноклен) та відносили його у місце, призначене для святкування (як правило, за село, на околицю і бажано біля води). Тоді приносили жмут соломки, інколи солом'яну ляльку, одягнену в жіночу сорочку, зі стрічками, намистом, у вінку. Ляльку називали Купало (Купала). Хлопці втикали в землю дерево (що мало назву Марена), а дівчата прикрашали його стрічками та вінками. Купалу ставили біля Марени. З настанням сутінків парубки підпалювали багаття. Взявшись за руки, дівчата і хлопці ходили з піснями навколо Марени, а потім стрибали через вогонь. Як правило, дорослі намагалися перестрибнути через ватру, а діти — через кропиву, яку накладали неподалік високими купами.

Крім вогню, в епіцентрі свята був також культ води. На Івана Купала обов'язково всім годилося скупатися. А хлопці намагалися ще й облили водою дівчат. Власне, саму назву «Купало» виводять від слова «купати». Вода виступає обов'язковим ігровим компонентом у цей день. Деякі дослідники вважають, що корінь «куп» у слові «Купало» також дотичний до ряду слів, що позначають з'єднання людей, як «вкупі», «купно» (адже купальські дії були орієнтовані на шлюб, з'єднання людей).

Вірили, що на Купала відкривається Небесна брама, і всі моління людей боги чують безпосередньо та одразу. Також вірили, що роса, яка випадає у Купальську ніч, є життєдайною та цілющою.

Плетіння вінка, пускання вінка за водою, ворожіння з вінком у таємничу Купальську — одні з ключових дійств, що їх виконували на свято дівчата. Дівчата зранку йшли в поле чи до лісу збирати трави і квіти. Із зібраного виплітали купальські вінки, до яких обов'язково вплітали полин. Крім цього, полин увесь день треба було носити під пахвою як оберіг від русалок і відьом. Також після свята кожна дівчина брала собі додому частинку Марени —

Продовження с. 35

Зображення Марени, створене ШІ.

Моє «НАШЕ ЖИТТЯ»

Оксана Бризгун-Соколик, почесна голова СФУЖО

Пошта принесла нове число «Нашого Життя». Переглядаю і зустрічаю на сторінці фотографію давно знайомої, яка відійшла у Вічність: Людмила Вусик.

Ми були з Ярославом, моїм дружиною, у Варшаві в початках Незалежності України. Не пригадую, хто поміг нам зорганізувати зустріч з громадою у Вільнюсі. Бо хотілося мені, як голові СФУЖО, ознайомити цю громаду з існуванням і працею СФУЖО, а Славкові з діяльністю СКВУ.

Нас мала зустріти голова громади Людмила Жильцова. Малий літак майже порожній. Коротко після того, як піднявся, несподіванка. Пілот вітав українською мовою «генерального секретаря СКВУ і голову СФУЖО Ярослава та Оксану Соколиків на борту літака». Як грім з неба! Видно, хтось йому підказав, що їдемо зустрічати українську громаду, а пілот українець!

На летовищі нас зустріла усміхнена симпатична пані Людмила Жильцова. Запросила нас до себе перебути в її хаті кілька запланованих днів. Ми відразу стали наче давно знайомі. Вона щира, безпосередня, повна руху, плянів, ідей. Але в одному ми ніяк не погоджувалися. На ве-

черю Людмила варила гречану кашу у посудині з неприкритою покриткою. Я кажу: «Треба накрити», вона каже: «Ніколи». Так ми і погодилися, що не погоджуємося...

Познайомила нас з одним з головних інженерів атомної станції у Вісагінас. Він — українець (на жаль, забула ім'я), дуже гордий за свою працю, запропонував нам туру станцією. Як не згодитися! Така нагода! Повіз нас до Вісагінас і запросив до будинку. Ми ходили зі залі до залі, оглядали машини, таблиці з безконечним числом гудзиків. Я мало що розуміла, хоч було дуже цікаво, а Славко, інженер, був захоплений. У мандрівці будинком зайшли ми до перехідної кімнатки, яка з обидвох боків мала тяжкі автоматичні двері, які зразу замикалися. Несподівано обоє дверей замкнулися і ми опинилися в малому просторі без виходу. Признаюся, стало страшно. Наш інженер хоч і знервувався, але швидко відчинив одні з дверей. Я ж собі тоді постановила: більше ніякі тури атомними станціями не робити... І врешті не було більше такої надзвичайної нагоди.

З Людмилою Вусик ми зустрічалися на нарадах та з'їздах УВКР (Української Всесвітньої Ко-

Три обкладинки журналів «Наше життя», де надруковано дописи О. Бризгун Соколик.

ординаційної Ради), переписувалися. Одного разу мені написала, що буде одружуватися з п. Вусиком з Америки. Як переїхала до Америки, наш контакт обірвався.

Як би не «Наше Життя», то спомин про Людмилу і Вісагінас ніколи би, мабуть, не стався...

І справді, журнал «Наше Життя» завжди кидає цікаві думки. Це постаті жінок, яких знала, або не знала і подивляла. Це й історичні події, що або навчають, або пригадують. У праці відділів СУА цікаво бачити зміни, які приносить час.

От обгортки журналу. Мистецькі твори, мотиви патріотичні, родинні, народні. Різноманітність, що притягає око. На задній обгортці часто взори вишивок, в журналі проекти одягу з вишивкою. А в одному з чисел — фотографія полтавського вирізування і навіть інструкції, як вишивати цей складний взір...

Не бракує і смачних куховарських порад. Качка, поросятко... і о, Боже, торти! Маковий, оріховий, кремовий, мігдалевий... Це було колись... «Хто тепер пече торти?» — кажу. «І правильно, — молодший син відповідає. — Краще час печення торта використати на щось інше». «На що?» — питаю. «Ми ж тепер спішимо, часу вічно не маємо... і тортів не маємо.»

У журналі — поради щодо здоров'я, плетання квітів... Казочки, оповідання для дітей.

Фотографії колись чорно білі. Тепер журнал переповнений кольоровими. Формат — незмінний, папір — зовсім інший...

«Наше Життя» недавно відзначало своє 80-ліття. Я передплачую його 70-й рік! Хоч перший повний річник є з 1954 р. Це мій татко передплачував усе, що друкувалося в діаспорі. А я перебрала. Кілько поколінь, редакторок, працівниць вложило праці! Пригадується Уляна Любич (Старосольська). Вона у Львові була сестричкою-виховницею пластового новачства, а мій Славко був в її гуртку. І в нашій переписці завжди було: «Як мій новак? Поздоровіть мого новака...»

70 років? Гори журналів. Ми їх зберігали, складали... Нині знаходять повні річники «Нашого Життя» своє місце на полицках Діаспорної бібліотеки Національного Університету «Острозька Академія» в Острозі. Там вони принесуть тепер більше користи зацікавленим і дослідникам діаспорної преси та історії, ніж у мене на горищі...

І так за 70 років «Наше Життя» стало частинкою мого життя...

Многая літа, «Наше Життя!» Бажаю успішних 100, а там і далі!

Україна

*Людмила Подмогильна, поетеса,
педагог, володарка Гран-прі
міжнародних творчих конкурсів,
Одеса*

А очі України — променисті,
Праведний гнів виблискує свинцем.
У кожного свій спротив особистий,
Уквітчаний калиновим вінцем.

А погляд України — незборимий,
Маяк, що не згасає у пільмі.
Пульсує у зіницях дух незримий,
Цей гарт не ув'язнити у тюрмі.

А сльози України — волошкові,
В обіймах сну тримають неба слід.
На скронях — нитка пам'яті й любові
Зібрала вузликом прадавній рід.

А серце України — молитовне,
Боронить від зневіри і тривоги.
Терпляче, всепрощаюче, духовне,
Осяяне зорею перемог.

Mykola Horbal Visits Detroit Community: Poetry, Resistance, and the Price of Freedom

Myrosia Stefaniuk, Branch 96, Detroit

With the brutal war with Russia now in its fifth year, Ukraine's battle for sovereignty and freedom continues as it has for centuries — first from Russian tsars, then from the Soviets, and now from Putin and his thugs. Today, the entire Ukrainian nation and diaspora have risen to defend Ukraine's existence. But it was not always so.

When the 1960s–1970s witnessed waves of mass arrests and repression as the Soviet government cracked down on the Ukrainian liberation movement, those who dared to oppose Moscow's empirical subjugation were few in number. They were primarily courageous young artists, writers, and prominent intellectuals known as the *Shistdesiatnyky* — the 1960s dissidents.

In the darkest hours of repression and total russification, the *Shistdesiatnyky* defended Ukraine's right to freedom, often at the cost of their own lives. Convicted in closed trials, they were sentenced to imprisonment in Soviet penal institutions, slave labor camps, and exile in extremely harsh environments. Such was the fate of poet, musician, and human rights activist Mykola Horbal.

Born in 1940 in Lemkivshchyna, Horbal was forcibly displaced as a child when his family was deported from its Lemko com-

munity. Resettled later in the Ternopil region, he completed his music education, taught music, composed songs, and directed choral and instrumental ensembles.

In 1970, Horbal, an active member of the *Shistdesiatnyky*, was arrested, rearrested, and sentenced three times, imprisoned for a total of 16 years for “anti-Soviet agitation and propaganda,” specifically for his songs, his defense of Ukrainian culture and fellow dissidents, and his membership in the Helsinki group. His third and final prison term was in the “death zone” of the infamous Perm Camps No. 35 and 36, where Vasyl Stus and others died.

In 1988, during perestroika, Horbal was released, completely rehabilitated, and returned to Ukraine, where he held leading roles in Ukrainian political and social activism, the Ukrainian Helsinki Union, Verkhovna Rada, Kyiv City Council, and numerous organizations. He is the recipient of prestigious awards, including the Vasyl Stus Prize and presidential medals for courage and contributions to the freedom and independence of Ukraine.

Mykola Horbal survived the hell of Soviet prisons and concentration camps and was not broken. “Only my body was imprisoned, not my spirit,” he affirmed. Even as he suffered grueling labor, deprivation, and humiliation, and was deprived of the right to be Ukrainian, Horbal continued to write poems and songs and to defend human rights, dignity, and truth.

His poetic reflections, entitled *Details of an Hourglass*, were penned during those 16 years in Soviet prisons. Published in the U.S. by Smoloskyp in 1983 while he was still in prison, his poetry

Mykola Horbal (second from right) with Shevchenko Scientific Society board members and event sponsors (l-r): Myrosia Stefaniuk (Branch 96 member, event organizer, and translator of his poetry collection), Nestor Rychtycky, and Olena Danylyuk.

was republished in Kyiv in 2008, with an English translation by Myrosia Stefaniuk published here in 2024.

Horbal's chronicles of the horrors of the Soviet totalitarian regime, scratched on tiny bits of cigarette paper and smuggled to the West, are a unique example of fortitude and creativity in captivity. Brief in form, his poems radiate a deep spirituality and strength, a keen awareness of truth and beauty, and a stalwart faith in the innate goodness of Man and the grace of God.

Invited by the Shevchenko Scientific Society of Detroit, Mykola Horbal, now 86, returned to Michigan this year, decades after first visiting the U.S. in 1989. During this visit, he toured the Ukrainian American Archives and Museum, the Ukrainian Library in the Cultural Center, and the Immaculate Conception Ukrainian Catholic School.

At a lecture-presentation sponsored by the Shevchenko Scientific Society and the UNWLA Detroit Regional Council on March 18 in the Soyuz Ukrainok domivka in Warren, MI, Mykola Horbal described the harsh reality of his imprisonment as "a freeing spiritual journey."

"I am grateful to the fate that led me to Moravia, the Urals, and Siberia, where I met the finest Ukrainians — Ivan and Nadia Svitlychni, Vasyl Stus, Chornovil, Ihor and Iryna Kalynets, and many others.... It was there that I was rid of that most miserable of emotions: fear. I feel that it was there that I became truly human."

His vivid memories and stories about strength, faith, and resilience left a deep impression. Moved by the accomplishments of the diaspora, he thanked teachers and parents for bringing up

a new generation of Ukrainians far from their homeland. "Do not be afraid," he told the audience. "The evil empire will collapse like all others before it!" He promised the school students that Ukraine would be victorious and that they would be proud of their heritage.

Today, Mykola Horbal continues to use the word as a forceful weapon against Russian tyranny. In addition to his prison poems, published articles, and essays, he has authored a memoir and four novels, as well as two new books that relate to his spiritual journey.

"When a nation suffers, God sends the needed people," Horbal declared. Indeed, the Shistdesiatnyky and the courageous heroes who sacrificed their lives for their ideals laid the moral and political foundation for the national renaissance that paved the way for Ukraine's independence in 1991.

Mykola Horbal's works are as timely today as they were decades ago. They express the human spirit's ability to survive unspeakable circumstances, and they embody the Ukrainian resilience, determination, and survival that are now on global display.

*If we gather all the tears,
all your laments, O Ukraine,
your wailing
and your despair,
your prayers from all those years
when you endured your Way of the Cross.
throughout our land
and if the heart does not break
from the weight of this burden —
WE WILL RETURN.*

From *Details of an Hourglass: Poems from the Gulag*
Translation by Myrosia Stefaniuk, 2024

Books by Mykola Horbal

In English and Ukrainian:

Details of an Hourglass: Poems from the Gulag. In English and Ukrainian. Translation by Myrosia Stefaniuk, 2024. Order from myroslava@wowway.com or losthorsepress@mindspring.com

In Ukrainian, available from Amazon:

Один із шістдесяти: Спогади (One of Sixty), 2001
Презентація життя: Версія роману (Presentation of Life), 2006
Повернення: Роман (The Return), 2016
Повість про три дороги (A Tale of Three Roads), 2020
Дорогами Патріарха (Along the Paths of the Patriarch), 2025
У пошуках Христа (In Search of Christ), 2025

Століття сестринства: Погляд у минуле на святкуванні 100-річчя США в Окрузі Нова Англія

Таня Сава-Прятка, членкиня 73-го Відділу ім. Лесі Українки, Бріджпорт, Коннектикут, референтка з адвокації та пресових справ, Округа Нова Англія

Союзянки 73-го Відділу та учасники свята.
Branch 73 members and event guests.

Зліва направо: Златослава Дмитрів (голова 39-го Відділу, Стемфорд), Ольга Савчук (голова Округу Нова Англія, 139-й Відділу, Стемфорд), Ока Грицак (на той час 2-га заступниця голови США), Надія Кільчицька (голова 73-го Відділу, Бріджпорт), Світлана Голець (голова 108-го Відділу, Нью Гейвен), Зор'яна Мишталь (колишня голова вже не існуючого 67-го Відділу, Гартфорд).

Left to right: Zlatoslava Dmytriv (president, Branch 39, Stamford, CT), Olha Savchuk (president, New England Regional Council), Oka Hrycak (then UNWLA National Second Vice President), Nadiia Kilchitska (president, Branch 73, Bridgeport, CT), Svitlana Golets (president, Branch 108, New Haven, CT), Zoriana Myshtal (past president, former Branch 67, Hartford, CT).

16 листопада 2025 р. українська громада Нової Англії зібралася в м. Нью Гейвен, штат Коннектикут, на вечір, що поєднав історію, вдячність і глибоку культурну гордість. Округа Нова Англія США відзначила 100-річчя організації святом, яке було водночас урочистим і надзвичайно особистим — даниною жінкам, які будували США, і тим, хто продовжує нести його місію нині.

Програма вечора розгорталася з теплою родинного зібрання та гідністю великого ювілею. Ведучими були Світлана Березка й Таня Прятка, обидві з 73-го Відділу, що в Бріджпорті. Вони провели вечір українською та англійською мовами, майстерно поєднавши розповіді, спогади та вшанування, що висвітлювали столітній шлях США.

Вшанування спадщини молитвою та пам'яттю

Свято розпочалося з привітального слова голови Округу Нова Англія Ольги Савчук, яка запросила присутніх виконати Гімн США. Його знайома мелодія — співана поколіннями українських жінок — задала тон вечору, сповненому тягlosti та спільної мети.

Особливо зворушливою стала хвилина пам'яті за членкинями США, які відійшли у вічність, а також за захисниками України, що віддали своє життя за свободу. Серед згаданих була Катерина Таньчин — співзасновниця 139-го Відділу у Стемфорді та згодом опора 73-го Відділу у Бріджпорті. Катерина, яка відійшла торік, присвятила десятиліття свого життя Союзу. Її лідерство, доброта та відданість сформували обличчя відділів, у яких вона служила, і її відсутність глибоко відчувалася в залі.

Голоси підтримки з усієї громади

Упродовж вечора звучали привітання, що відображали широту впливу США. Ольга Савчук та Ока Грицак, представниці округи та Головної Управи, говорили про незмінну місію Союзу та силу його членства.

До привітань долучилися партнери організації: Олесь Кузьма з Українського Ка-

толицького Університету та Фондації УКУ у США, Юрій Ленчик з Українського музею і бібліотеки в Стемфорді, та Мирон Колінський з Українського Конгресового Комітету Америки (УККА) в Гартфорді. У своїх виступах вони підкреслили роль США як культурної та гуманітарної опори української діаспори.

Голови відділів з Гартфорду, Бриджпорту, Нью Гейвена, Стемфорда та Йонкерса також висловили теплі слова — кожен унікальним голосом своєї громади, але всі в єдиному дусі служіння.

Особливим моментом став виступ мера Нью Гейвена Джастіна Елікера. Його щирі слова підтримки українській громаді підкреслили важливість партнерства з місцевою владою у такі історичні миті.

Подорож крізь історію та гуманітарну місію

Одним із найяскравіших моментів вечора став перегляд історичного відео про столітню історію США. Архівні кадри та розповіді нагадали про гуманітарні програми, культурну працю та адвокацію України — діяльність, що охопила континент і покоління.

Було оголошено, що зібрані кошти буде спрямовано на два важливі проекти: Фонд «Підтримка українських дітей» та медична допомога українським лікарям. Це повідомлення зустріли теплими оплесками, що є свідченням незмінної солідарності громади з Україною.

Свято таланту і традицій

Мистецька програма наповнила залу музикою, танцем і поезією. Особливо урочистим стало оголошення, що Оксана Луків зі 73-го Відділу здобула друге місце у поетичному конкурсі США за вірш «Живе Союз Українок крізь покоління».

Упродовж вечора відбулися численні виступи, що продемонстрували багатство української творчості в Новій Англії. Постановка «Зозуля» (керівниця — Руслана Татарин) у виконанні 54-го Відділу Співки Української Молоді (СУМ) у Стемфорді задала емоційний тон. Оксана та Віктор Кіт виконали пісню «Козацький дух», а Оксана Кіт подарувала слухачам скрипковий «Сувенір» Деміса Русоса. Юлія Ердейчук у супроводі піаніста Ігоря Юзюка виконала ліричні твори, а Любомир Чермак зворушив залу пісню «Чи ти, мила, спиш».

Молодші учасники громади додали вечору особливої теплоти. Аккордеоніст Даніель Коцан виконав ніжну «Мамину сорочку», а Стефанія та Меланія Кореновські разом з талановитим колективом юних танцюристів представили та-

нець, що символізував передачу українських традицій наступному поколінню — момент, який став серцем усього святкування.

Громада, об'єднана вдячністю та доброчинністю

Організатори висловили щире подяку Головній Управі США, головам відділів, виконавцям, волонтерам, спонсорам і всім гостям, які долучилися до святкування. Зібрані кошти підтримують українських дітей та медичні заклади в Україні — жест, що набуває особливого значення під час війни, що триває.

Щедрість панувала протягом усього вечора: гості активно брали участь в аукціоні й лотереї та давали пожертви. Це була атмосфера єдності та спільної мети.

Століття позаду — майбутнє попереду

Озираючись на святкування століття, Округа Нова Англія підтверджує: місія США залишається такою ж важливою, як і в 1925 р. Жінки, які зібралися в Нью Гейвені, вшанували спадщину попередниць і водночас зміцнили власну відданість продовжувати цю працю.

Сто років — це величне досягнення. Але для неймовірних жінок, які творять історію Союзу Українок Америки, це — обіцянка, що їхня праця й спадщина й надалі формуватимуть покоління українців у США та далеко за їхніми межами.

Ольга Савчук з Джастіном Елікером, мером Нью Гейвена.
Olha Savchuk with Justin Elicker, mayor of New Haven, CT.

A Century of Sisterhood: Reflecting on the New England Regional Council's Celebration of the UNWLA Centennial

Tania Sawa-Priatka, Branch 73, Bridgeport, CT; Advocacy & Press Chair,
New England Regional Council

*Світлана Березка (ліворуч) та Оксана Луків біля торта на честь 100-ліття США.
Svitlana Berezka (left) and Oksana Lukiv with the cake celebrating the UNWLA's 100th anniversary.*

On November 16, 2025, the Ukrainian community of New England gathered in New Haven, CT, for an evening that blended history, gratitude, and cultural pride. The New England Regional Council of the UNWLA marked the organization's 100th anniversary with a celebration that felt both momentous and deeply personal — a tribute to the women who built the UNWLA and those who continue to carry its mission forward.

The evening's program unfolded with the warmth of a family gathering and the dignity of a centennial milestone. Co-hosts Svitlana Berezka and Tania Priatka, both members of Branch 73 in Bridgeport, CT, guided the evening in Ukrainian and English, weaving together stories, tributes, and reflections that illuminated the UNWLA's century-long journey.

Honoring Legacy Through Prayer and Memory

The celebration opened with welcoming remarks from Olha Savchuk, president of the New England Regional Council, who invited the audience to rise for the UNWLA anthem. Its familiar melody — sung by generations of Ukrainian women — set the tone for an evening rooted in continuity and shared pur-

pose. A solemn moment followed as the community honored UNWLA members who had passed away, as well as Ukraine's defenders who gave their lives for freedom. Among those remembered was Kateryna Tanchyn, a founding member of Branch 139 in Stamford and later a pillar of Branch 73 in Bridgeport. Kateryna, who passed away last year, devoted decades of her life to the UNWLA. Her leadership, warmth, and unwavering commitment shaped the branches she served, and her absence was felt deeply throughout the hall.

Voices of Support from Across the Community

Throughout the evening, greetings and congratulations reflected the breadth of the UNWLA's impact. Representatives of the Regional Council and the National Board — Olha Savchuk and Oka Hrycak — spoke about the organization's enduring mission and the strength of its membership. Partner organizations added their voices: Oles Kuzma of the Ukrainian Catholic University and UCU Foundation USA, Yuriy Lencyk of the Ukrainian Museum and Library in Stamford, and Myron Kolinsky of the Ukrainian Congress Committee of America (UCCA) in Hartford. Their remarks underscored the UNWLA's role as a cultural and humanitarian anchor for the Ukrainian diaspora. Branch presidents from Hartford, Bridgeport, New Haven, Stamford, and Yonkers offered warm greetings, each reflecting the unique character of their communities yet united by the same spirit of service.

A special moment came when Justin Elicker, the mayor of New Haven, CT, addressed the audience. His presence — and his sincere words of support for the Ukrainian community — highlighted the importance of local partnerships during such historic milestones.

A Journey Through History and Humanitarian Work

One of the most powerful segments of the evening was a historical video tracing the UNWLA's path from 1925 to the present. Through archival images and stories, guests revisited the organization's humanitarian missions, cultural preservation efforts, and advocacy for Ukraine — work that has spanned continents and generations.

Celebrating Talent and Tradition

The artistic program brought the room to life with music, dance, and poetry. A highlight of the evening was the recognition of Oksana Lukiv of Branch 73, whose poem "UNWLA Lives Through Generations" earned second place nationwide in the UNWLA Poetry Contest. Her work, rich with intergenerational wisdom, resonated deeply with the audience. Other performances throughout the evening showcased the breadth of Ukrainian creativity in New England. A dramatic staging of "Zozulia" by Branch 54 of the Ukrainian American Youth Association (CYM) in Stamford, CT, under the direction of Ruslana Tataryn, set an expressive tone. Musical performances by Oksana and Viktor Kit, including the stirring "Kozatskyi Dukh," and a violin solo by Oksana Kit added emotional depth. Yuliya Erdeichuk, accompanied by pianist Ihor Yuziuk, offered lyrical interpretations of Ukrainian classics, while Lyubomyr Chermak delivered a tender rendition of "Chy Ty, Myla, Spysh." Notable performances by younger members of the community added a sense of generational continuity: accordionist Daniel Kocan offered a gentle, nostalgic interpretation of "Mamyna Sorochka," and Stefania and Melania Korenovsky, together with a talented collective of young dancers, performed a piece symbolizing the passing of Ukrainian traditions to the next generation — a moment that captured the very essence of the centennial celebration.

A Community United in Gratitude and Giving

Organizers expressed heartfelt thanks to the UNWLA National Board, branch presidents, performers, volunteers, sponsors, and every guest who joined in marking this historic milestone. The Regional Council announced that proceeds from the celebration would support two projects close to the UNWLA's heart: the Support Ukrainian Children Fund and medical aid for hospitals in Ukraine. The announcement was met with warm applause, reflecting the community's lasting commitment to helping those most affected by the ongoing war with Russia. The spirit of generosity flowed throughout the evening as guests participated in a charitable auction, raffle, and donation table. It was an atmosphere of shared purpose — an entire community coming together to support Ukraine's children and honor the UNWLA's humanitarian mission.

A Century Behind Us, a Future Ahead

As the New England Regional Council reflects on the centennial celebration, one truth stands out: the UNWLA's mission remains as vital today as it was in 1925. The women who gathered in New Haven honored the legacy of those who came before them — and renewed their commitment to carrying that legacy forward.

One hundred years is a remarkable achievement, but for the incredible women powering the activities of the Ukrainian National Women's League of America, it is a promise that their work — and their legacy — will continue to shape generations to come.

Гості та господарі свята.
Guests and event organizers.

Branch 56 Celebrates Its 35th Anniversary and the UNWLA's Centennial

Patricia Zalisko, *Press Secretary, Branch 56, North Port, FL*

Photo: Orest Bilous

Photo: W. Zalisko

Photo: Mila Vyshkvarok

Photo: P. Zalisko

Branch 56 in North Port, FL celebrated its 35th anniversary and the centennial of the UNWLA in a gala on April 18 on the grounds of St. Mary's Ukrainian Catholic Church in North Port. Chaired by long-time Soyuzianka Lidia Bilous, the event included an ArtsFest and a formal banquet. The objective of Lidia Bilous's committee was to fulfill the mission of the UNWLA in all the event's activities. Those organizational purposes — culture, education, and providing humanitarian relief for Ukrainians and others around the world — are accomplished with outstanding teamwork guided by the UNWLA principles of religious tolerance, political nonpartisanship, and respect for human rights.

People attended the celebration from all regions of Florida and outside the state. All generations enjoyed participating in traditional Ukrainian arts and crafts: pottery throwing, making toys and games, designing traditional head wreaths, fashioning jewelry and motanka dolls, embroidering, painting pysanky, screen printing on aprons, and painting a nearly ten-foot-long collaborative polyptych composed of fourteen canvases. North Port City Commissioner Phil Stokes was among the honored guests at the ArtsFest.

The brainchild for the polyptych was newer member Lyudmila (Mila) Vyshkvarok, whose daughter helped with the project. Mila, herself a photographer, took photos of the work in progress. The polyptych was mounted on an easel built to hold all fourteen panels so that guest artists could work on it. Guests donned aprons and, using paint brushes and palettes, lent their unique artistic voices to the piece.

Coordination by Branch 56 members and by volunteers made the arts and crafts projects a success. These included Halyna Ravlyk, Olia Zarubayko, Yuliya Motriuk, Ivanka Olesnycky, Slata Motriuk, Nadiya Lasiychuk, Anatoly and Lesia Drobakha, Halia Mazurak, Oksana Piaseckyj, Vasyl Hrytskiv, Natallia Hromiak, Daryna Vyshkvarok, and Nadia Kusch.

More than 140 guests attended the sold-out banquet that followed the ArtsFest. Guests enjoyed a short film produced by the UNWLA on the eve of its centennial, highlighting the organization's commitment to providing critically needed humanitarian, educational, and cultural aid to our ancestral homeland,

Ukraine, and also to our local community (such as women's shelters and food banks) and around the world.

UNWLA Branch 56 was christened in 1991. Its first president was Maria Nawarynsky of Venice, FL. With 78 members — including one of its original founding members, Anna Pawliw-Mariani — it remains one of the UNWLA's largest branches.

Many of the branch's numerous achievements over the past 35 years were celebrated at the anniversary gala. Among the highlights:

- Branch 56 has given more than \$106,000 in scholarships to students.
- The branch teamed up with the Ukrainian American Medical Association to buy and deliver crucial life-saving portable medical equipment to medics who are working on the front lines of Russia's war on Ukraine.
- Branch 56 made a significant donation to a pediatric hospital in Ukraine this past year after a very successful fund-raising event.
- The branch launched what would become a nationwide initiative to manufacture and supply female combat soldiers — Zemliachky — with specially designed uniforms, combat boots, flap jackets, and essential feminine supplies and equipment, working on the project with Ukrainian manufacturers to avoid shipping expenses and support local businesses. Many of these women soldiers have male family members fighting in the war or children who have been kidnapped by Russian invaders.

Bohdana Puzyk, current Branch 56 president, welcomed guests to the banquet and recounted the many projects that the branch has successfully undertaken. Natalie Santarsiero, president of Branch 136 in Naples, FL, and UNWLA Branches-at-Large president, presented Bohdana with a certificate commemorating the 35th anniversary and donated a book to the members of Branch 56. As a representative of the National Board, Natalie Santarsiero read a letter from UNWLA President Natalie Pawlenko lauding Branch 56 for its many achievements and generous contributions.

Lidia Bilous's committee enlisted Bohdana Puzyk to assemble an exhaustive array of photos, convention books, and news articles documenting the history of Branch 56, which were displayed inside the church hall for guests to peruse. Guests remained well after the meal was served to socialize, reluctant to leave old and new friends.

Photo: P. Zalisko

Photo: P. Zalisko

Photo: B. Puzyk

Photo: P. Zalisko

29-й Відділ: продовжуємо працю разом з новими членкинями

Ірена Пискір Біляк, пресова референтка 29-го Відділу, Чикаго, Іллінойс

Писанкарка Гандзя Калимон Маршал.

Союзнянки 29-го Відділу на фестивалі у Нордбруці.

Нещодавно одна пані сказала: «Хочу записатись до Вашого 29-го Відділу, бо Ви працюєте, як бджілки». Це був гарний комплімент союзнянкам. Невдовзі ця пані стала нашою членкинею.

Останнім часом наш відділ дещо змінився за віковим складом і ми продовжуємо працювати. Маємо молоду голову і цього року до нас приєдналися троє молодих членкинь з України: Надя Смолікевич, Вікторія Іванова і Галя Чомко. Аж нам легше стало на душі! Енергійні, працьовиті та з цікавими ідеями, вони побачили нас вперше на святі 100-ліття США і одразу написали заяву на вступ до відділу. А Надя Смолікевич вже також активна в Управі Округу та почала працю з англомовними книжками українських авторів, що видані Гарвардом. Вітаємо!

Перший почин після оновлення нашого складу — це продаж нами спечених удома тістечок перед Різдвяними святами у двох наших церквах в Чикаго. Хто не зміг щось спекти — дарував \$25. Так само було під час Великодня. Тож ми отримали гарний прибуток до нашої каси та задоволення, що працюємо заради благодійних цілей. Старші з молодшими союзнянками гарно і потужно співпрацювали.

У лютому ми знову були запрошені до Нортбруку на культурний фестиваль-ярмарок. Членкині 29-го Відділу разом з іншими національними групами взяли у ньому активну участь. Нашою темою були писанки. Гандзя Калимон Маршал, майстриня та писанкарка, розповідала глядачам про це складне мистецтво. Діти й старші були захоплені і ставили багато запитань. Щоб отримати прибуток і використати його на добрі справи, ми продавали писанки та біжутерію.

У музичній програмі виступали молоді бандуристи (Чикаго, Школа

Бандури) і колектив танцюристів «Вишиванка» з церкви св. Йосифа. Обидва колективи отримали гучні аплодисменти від глядачів і гарний гонорар від «Нортбрук Фундації». Діти були задоволені та подарували частину доходу на наші харитативні цілі.

У квітні була ще одна цікава, але особиста подія. Я отримала запрошення від Бібліотеки у Нортбруці представляти свою книжку — історичний роман про Україну “Contra Spem Spero” («Контра Спем Сперо»), разом з іншими місцевими письменниками. Відвідувачі ознайомлювалися з

нашими книжками та купували їх, якщо були зацікавлені. Автори книг також оглядали та купували книги інших. Щодо моєї книги, то цьогогоріч її для себе відкрила Люба Мицик, а інші членкині 29-го Відділу ознайомленні з нею на наших сходинах, що відбулися минулого року за ініціативи 101-го Відділу: на організованому читальному клубі ми із задоволенням дискутували про всі аспекти «Контра Спем Сперо». Для зацікавлених подією в бібліотеці повідомляю, що незабаром вийде американський журнал з її повнішим описуванням.

Ірена Пискір Біляк презентує свою книжку «Контра Спем Сперо».

Continued from page 7

graphic terms, but in the lives of the most motivated, educated, and patriotic young men and women — people like Dasha — who would otherwise have shaped Ukraine’s political, intellectual, and moral leadership in the decades to come. Dasha did not fight for an abstract ideology. She fought because Ukraine’s right to exist, to choose its future, and to live without fear was under direct assault.

The consequences of these losses will last long after the guns fall silent. The war affects not only families and communities, but the state’s capacity to regenerate its civic elite, innovate, govern, and heal afterwards. In this sense, the war simultaneously accelerates nation-building and impoverishes it — strengthening collective identity while exacting a devastating toll on those best positioned to carry it forward.

This is what much of the world still misunderstands about Ukrainian nationalism. It is not a project of domination or exclusion. It is a struggle that began centuries ago and never truly ended. Today, it has become an assertive response to a long-festering existential threat. Ukrainian nationalism is forged not in manifestos, but in funerals like Dasha’s — where a generation comes face-to-face with the cost of independence and chooses, again and again, to defend it.

Vita Golod, Ph.D., is Visiting Adjunct Instructor at the University of North Carolina at Chapel Hill and a member of UNWLA Branch 113 in New York City.

Branch 8 Event Highlights Impact of War on Ukrainian Children

Desia Joseph, *President, Branch 8, Cleveland, OH*

Branch 8 president Desia Joseph.

Emily Goodpaster, co-president of Project Ukraine.

Dozia Krislaty, Branch 8 cultural coordinator, with student projectionist David Kaplan.

On Sunday, April 26, UNWLA Branch 8, in collaboration with Case Western Reserve University's student organization Project Ukraine, hosted a powerful program highlighting the impact of Russia's invasion on Ukraine's children. Held at CWRU's Strosacker Auditorium, the event unfolded in two parts.

Nathaniel Raymond, Executive Director of the Yale Humanitarian Research Lab, opened the program via Zoom with a compelling overview of the Lab's methodology for tracking abducted children and its key findings. His presentation was both sobering and galvanizing — so absorbing that the auditorium was completely silent — and culminated in a clear call to action.

The program continued with the emotionally powerful documentary *Children in the Fire* by Oscar-nominated filmmaker Evgeny Afineevsky. The audience was left breathless by the film, which bears witness to the resilience of Ukraine's children while underscoring the urgency of global awareness.

Following the screening, attendees — including members of the university, the Ukrainian community, local churches, and friends — gathered for crepes, kolaczki, tea, and conversation. This time of fellowship reinforced the evening's central message: we are not powerless. Each person has the ability — and the responsibility — to act.

Participants received a fact sheet outlining concrete steps they could take, including: contacting legislators to sup-

port Senate Resolution 236 and House Resolution 564, which call for the return of abducted Ukrainian children prior to any final peace agreement; donating to the UNWLA Children's Fund; and supporting the film by rating it online to expand its reach and raise awareness.

Desia Joseph, branch President and Advocacy Coordinator, provided both the opening and the closing remarks, emphasizing that change begins with informed and committed individuals. Emily Goodpaster, Co-President of Project Ukraine, managed the Zoom presentation with Nathaniel Raymond and also played a key role in organizing the impactful event. Past-President Chrystia Fedynsky facilitated the creation of promotional material. Printing was courtesy of the Cleveland Self-reliance Federal Credit Union. Myroslava Downey, Vice President of Branch 8, arranged and oversaw the delicious selection of Ukrainian delectables, creating a warm and welcoming space for conversation. Halyna Yarema, UNWLA Ohio Regional President, was also instrumental in the food arrangements.

Myroslava Downey, VP of Branch 8.

ПИСАНКАРСТВО ДОЛАЄ ВІДСТАНІ

Надія Банчик, пресова референтка та секретарка віддаленого
107-го Відділу ім. Лесі Українки, Сан-Госе, Каліфорнія

Передвеликодню традицію продовження та підтримки українського писанкарства, за ініціативою Софії Огородник — членкині 107-го Відділу СУА та художниці-писанкарки, — цього року було відзначено в дещо нетиповий спосіб. Софія є не тільки активною художницею-писанкаркою в українському середовищі, але й добре знайома своїми творчими проектами серед писанкарів Америки та Канади поза суто українською громадою.

Софія запропонувала провести ці традиційні заходи у двох частинах: першу — віддаленим зв'язком, а другу — за особистої присутності. У підсумку сформувався «Писанкарський клуб», який відтепер проводитиме відеозустрічі цілорічно, у першу п'ятницю місяця.

Писанкарка Софія Огородник (далі — С.О.) розповіла про себе, свою працю та організовану роботу клубу автору допису (А.)

А. Софіє, розкажіть стисло про себе. Як Ви стали відомою серед писанкарів? Особливо — поза українською громадою?

С.О. Я художниця та мистецтвознавиця за освітою та писанкаркою і вчителькою образотворчого мистецтва за покликанням. Уже впродовж 38 років пишу писанки, останніх 10 років протягом усього року; також 25 років працюю вчителькою чи інструкторкою найрізноманітніших творчих майстерок. Оскільки вже 12 років проживаю з родиною в Каліфорнії, коло професійних знайомств поступово вийшло за межі української громади. Я членкиня *World Egg Art Association* — спільноти, яка об'єднує митців та, зокрема, писанкарів усього світу. Також часто беру участь у вузькотематичних зібраннях писанкарів Америки та Канади, таких як *Catskill Pysanky Workshop* у Союзівці (щороку в кінці травня — на початку червня), *Pysanky on the River* поблизу Клівленду (Огайо), щороку в другій половині жовтня. Цього року планую вперше долучитися до найбільшої зустрічі писанкарів, яка відбуватиметься впродовж чотирьох днів у Торонто (Канада) й на якій зустрінуться 150 писанкарів з Америки, Канади та, звісно, з України. Щороку беру участь в онлайн-події, ініційованій канадським магазином *Ukrainian EggCessories* під гаслом *Pysanky for Ukraine*, яка відбувається 1 квітня й триває 24 години, а також у писанкарських марафонах відеозв'язком під назвою *Eggaphon*, що триває впродовж 30 годин у час переходу з літнього часу на зимовий (чи навпаки) та об'єднує писанкарів з усього світу.

А. Чим відрізнялися Ваші майстерки відеозв'язком від традиційних?

С.О. Зазвичай писанкарі проводять писанкові майстерки, до яких здебільшого долучаються нові люди, що пишуть свою писанку вперше. Значно рідше майстерки розраховані на тих, хто писанкує регулярно та самостійно. Я вирішила зорганізувати захід для тих, хто пише писанки у своєму сімейному колі чи серед друзів і не потребує забезпечення необхідними матеріалами. Мені було надзвичайно важливо зібрати всіх у дружнє коло, де ми могли б щиро ділитися певними технічними порадами, винаходами чи вдоско-

Софія Огородник демонструє свої роботи.

Писанки Ірини Анпілогової.

наленнями. У кожної з нас є чималий досвід і кожна заслуговує на те, щоб бути почутою, а не лише слухати інструктора майстерки. Для деякого бракувало саме такого мотиваційного поштовху, щоб розвести свій набір барвників та сісти до написання писанки. Тож я цей мотиваційний поштовх і придумала та дуже вдячна нашому 107-му Відділу СУА за всеохопну підтримку.

Ми запланували й дуже успішно провели п'ять онлайн-зустрічей, на яких упродовж трьох годин кожна учасниця по-своєму виконувала умови чіткого творчого завдання на своїй писанці.

А. Чіткі завдання – і кожна по-своєму? Як це поєднується?

С.О. Як на мене, навіть досвідчений художник для творчої роботи потребує певних чітко окреслених рамок і завдань, у межах яких існує колосально широкий діапазон творчих можливостей для прояву власної індивідуальності. Я спробувала застосувати цей принцип до писанкарства. Зосередила свою увагу на шістьох традиційних поділах писанки та 24 символах і мотивах, характерних для традиційних писанок як в Україні, так і серед діаспори (наприклад, мотив колоска був внесений у писанкарство ще на початку ХХ ст. українською діаспорою Північної Америки як елемент тісного зв'язку з рідною землею). Для кожного тижня зустрічі був заздалегідь відомий традиційний поділ писанки. А на початку кожної відеозустрічі я виймала із чорного мішечка три традиційні символи чи мотиви, які слід було використати на своїй писанці. Кольорову гаму кожна учасниця обирала на свій розсуд. Була також можливість порушувати всі правила. Вважаю,

що творча свобода має бути повсякчас визначальною, оскільки саме творче бунтарство, як показує історія мистецтва, є рушійною силою утворення нових стилів чи напрямків.

А. Чи не могли б Ви розповісти трохи докладніше про учасників Ваших відеозустрічей?

С.О. П'ять онлайн-зустрічей дозволили не лише об'єднати активних учасниць нашого відділу, а й сформувані дружні взаємини з потенційно новими членкинями з Портленда (Орегон), а також із писанкарками з інших міст Каліфорнії та навіть Канади.

Наймолодшою та дуже активною учасницею наших онлайн-майстерок була десятирічна Анна Ковтун. Вона не пропустила жодної зустрічі, активно й дуже допитливо підтримувала розмови та написала усі 5 писанок із зустрічей і додаткову самостійну сорокаclinку. Найбільшим моїм персональним відкриттям була майстерність голови нашого відділу Ірини Анпілогової. Це якраз той момент, який був особливим рушієм мого задуму — допомогти розкритися прихованим талантам, додати впевненості та відчуття щирої підтримки. Також серед учасників я хочу з особливою вдячністю відзначити писанкарку з Лос-Анджелеса п. Наталю Вівчаренко — мисткиню з чималим досвідом, чиї поради були дуже цінними та влучними. Відчуваю також, що організація нашого виклику дуже посприяла творчому росту для учасниць, які не є ще членкинями СУА, але, можливо, будуть, — Оксани Андріуци, Оксани Пулім, Тані Цибулько, Галини Гостедлер, Анни Власенко, Тані Чуб, Олени Турули та, дуже сподіваюсь, й усіх інших. Добре слово про наші

На відеозустрічі.

зустрічі докотилося також до декількох писанкарів з українським корінням з Канади, які не вимушено мали чудову нагоду попрактикувати свою українську. І все б не відбулося та не набуло форми Писанкарського клубу без активної участі та підтримки союзниць, які пишуть писанки регулярно. Зокрема, я дуже вдячна долі, що торік вдалося «спокусити» до писанкарства Ірину Смовж, і вона настільки активно й творчо підхопила мою писанкарську естафету, що стала разом зі мною представницею нашого відділу США на з'їздах писанкарів POTR чи в Торонто. Також не можу не згадати союзницю нашого відділу, з якими пишемо писанки з року в рік вже впродовж дуже довгого часу: Вікторію Михайлюк, Аллу Кашабу, Марію Владимирову та Євгенію Злотар. Вони є надійною опорою усіх моїх дружніх творчих задумів.

Завдяки цій ідеї передвеликоднього писанкового виклику нам вдалося об'єднати 26 жінок, сформувавши *Pysanky Club with UNWLA*, зробити наші відеозустрічі надалі регулярними (тепер кожної першої п'ятниці місяця) та почати формувати нові плани.

Упродовж виклику із союзницями я запропонувала ідею із «чорним мішечком» значно ширшій аудиторії. У такий спосіб до виклику приєдналися ще 122 учасники.

А. А як пройшли майстерки за особистої присутності учасників? Може, в еру можливостей віддалених зв'язків вони вже не потрібні?

С.О. Майстерки за особистої присутності — це більше навчальні зустрічі, де присутність інструктора чи радника поруч за одним столом є визначально важливою. Це дуже різні речі.

Наш 107-й Відділ організував в передвеликодній період дві успішні майстерки для 30—35 осіб кожна. І я дуже рада, що їхніми учасниками були чимало американців, а також тих, хто не лише повернувся вдруге, а й привів із собою друзів. Вва-

Творчі завдання з «Чорного мішечка».

жаю це особливо високою оцінкою, коли люди повертаються за порадами до інструкторки й мають бажання поглибити свої знання.

Писанкові майстерки дали нам можливість зібрати чималі фінансові пожертви для реалізації внутрішніх проєктів та підтримки фонду «Землячки».

А. Які ваші плани на майбутнє?

С.О. Наші відеозустрічі були покликані згуртувати тих, хто пише писанки самостійно, для спільної підтримки та обміну досвідом. Ми це зробили вперше. Ані таких онлайн-викликів чи навіть відеозустрічей, ані писанкарських клубів не має жоден інший відділ США чи інша організація. У цьому наша і першість, і унікальність, якою ми хочемо поділитися, щоб ця ідея могла поширюватися.

Зовсім нелегко робити щось уперше, пропонувати нові експерименти широкому колу людей, надихати та вести за собою. Але членкині 107-го Відділу Софії Огородник вдалося започаткувати нову традицію, надихнути до писанкарства чималу кількість людей та об'єднати найрізноманітніші творчі експерименти в одне ціле.

Роботи наймолодшої учасниці – 10-річної Анни Ковтун.

Благодійний концерт на підтримку України

Наталія Царевич, голова 120-го Відділу США, Віддалений відділ, Рочестер.

Директорка дитбудинку «Теплий дім» Наталія Куцалаба (праворуч) та голова 120-го Відділу США Наталія Царевич з подарованими дитячими картинками.

У м. Рочестер відбувся масштабний концерт гурту *Chico & Quatoshi*, який став не лише яскравою культурною подією для української громади, але й важливою благодійною ініціативою.

120-й Відділ США мав честь долучитися до організації заходу спільно з компанією *Moloko Company* та за підтримки громади Рочестера і навколишніх міст. Завдяки спільним зусиллям нам вдалося зібрати \$7,500 на підтримку України. З цієї суми кошти будуть спрямовані на придбання автомобілів для наших воїнів на передовій — надзвичайно важливий ресурс для виконання бойових і гуманітарних завдань.

Особливо зворушливим моментом вечора став благодійний аукціон, під час якого продано картину «Львів», що намалювала дитина з дитячого будинку «Теплий Дім» в м. Долина.

Завдяки цьому лоту вдалося зібрати \$1,500, які будуть спрямовані на закупівлю вестибулярного обладнання для реабілітації дітей з ДЦП та синдромом Дауна. Наш відділ уже тривалий час підтримує цей заклад, і ми раді, що можемо продовжувати допомагати його вихованцям.

Цей концерт ще раз підтвердив, що українська громада за кордоном є сильною, згуртованою та небайдужою. Культура, музика та спільні ініціативи стають потужним інструментом підтримки як наших захисників, так і найвразливіших категорій — дітей.

Щиро дякуємо всім, хто долучився до організації та проведення концерту, кожному, хто підтримав цю подію своєю присутністю і благодійними датками. Окрема подяка компанії *Moloko Company*. Завдяки таким проектам нам вдається реалізовувати важливі благодійні ініціативи та робити багато добрих справ.

Разом ми — сила.

Щасливі власники картини «Львів».

Український садочок «Світличка» у Рочестері

Марія Тимошик, пресова референтка 120-го Відділу. Віддалений відділ, Рочестер

Заступниця голови 120-го Відділу СУА Ольга Карсон.

У самому серці Рочестера продовжує свою благородну місію український дитячий садочок «Світличка», який працює під егідою 120-го Відділу СУА. Це унікальне місце, де малеча не просто проводить час, а занурюється у рідне середовище: вивчає солов'їну мову, співає народних пісень та змалечку пізнає глибину українських традицій і культури.

У день, коли відбулося випускне свято, стіни садочка наповнилися особливим трепетом. Для вихованців, які вже у вересні вперше переступлять поріг школи, цей «садочковий» етап став першим важливим кроком на шляху до знань.

Свято було сповнене музики та щирих емоцій. Діти зворушливо співали українських пісень, читали вірші, розказували про українські символи, читали українську абетку, демонструючи все те, чого навчилися за роки у «Світличці». Кожен випускник отримав свій перший серйозний документ — Свідоцтво про закінчення садочка, а також особливий подарунок — книгу «Моя чарівна Україна», що стане для них провідником у світ любові до рідного краю.

Особливим моментом заходу став виступ заступниці голови 120-го Відділу Оль-

ги Карсон. Вона висловила щирю вдячність вихователям Олександрі Захарчишин та Ніколь Слей за їхню невтомну працю. Пані Ольга відзначила їхню неймовірну доброту та здатність прищепити дітям найцінніше — щирю любов до України.

Це було надзвичайно душевне та зворушливе свято. І, задивляючись на цих усміхнених випускників, розумієш: майбутнє нашої культури за кордоном у надійних руках. Щасливої дороги, дорогі наші українські діти!

Вихователька Олександра Захарчишин, союзниця 120-го Відділу, з випускницею садочка.

Діти «Світлички» з виховательками.

Свято Матері та Вишиванки

Показ автентичних українських народних строїв

Ольга Мікула, референтка з питань освіти 124-го Відділу СУА,
директор Української суботньої школи,
Сент-Пітерсберг, Флорида

Зліва направо: Наталка Мікула (Полтавський стрій);
Наталка Бібик (Буковинський стрій); Тетяна Чуприна
(Покутський стрій).

Зліва направо: Ольга Мікула, Наталя Мікула, Катерина Міщенко, Тетяна Чуприна, Наталка Бібик, Тетяна Дімарова, Юлія Цегольник, Наталка Туренкова, Лариса Бойко, Зеновія Заковоротна.

24 травня у парафіяльних залах Української греко-католицької церкви Богоявлення Господнього у м. Сент-Пітерсберг, Флорида, відбулося особливе Свято Матері та Вишиванки — подія, яка об'єднала українську громаду навколо нашої культури, традицій і родинних цінностей. Захід став справжнім святом української ідентичності, жіночої краси, народного мистецтва та духовної спадщини українського народу.

Одним з організаторів свята був 124-й Відділ СУА під керівництвом Ірини Караван. Союзняки

підготували благодійний обід та організували показ автентичних українських народних строїв. Кілька членкинь виступили моделями, представляючи унікальні строї різних регіонів України. Ця частина свята викликала особливе захоплення гостей і стала не просто дефіле, а справжньою мандрівкою у світ української традиційної культури.

Організувала показ союзнянка Ольга Мікула. Вона використала власну колекцію народного одягу, а також частину автентичних строїв, що зберігаються при Українській греко-католицькій церкві Богоявлення Господнього у Сент-Пітерсберзі. Мета показу — показати неймовірне розмаїття української народної вишивки, регіональних особливостей строїв і багатство української культурної спадщини.

Під час показу представлено жіночі та дівочі строї з Північної та Південної Буковини, Покуття, Гуцульщини, Лівобережної Наддніпрянщини (Полтавщини), а також народне вбрання Східного Поділля — Черкащини. Окреме місце займали чоловічі сорочки Галичини та Гуцульщини, які також мають свої характерні особливості крою та орнаментики.

Особливий акцент під час демонстрації було зроблено на українських народних головних уборах — одній із найдавніших і найважливіших складових традиційного вбрання. Глядачі могли побачити буковинську коду — святковий дівочий головний убір, а також полтавський чубатий вінок, який дівчата одягали на свята та весілля. Жіночі образи доповнювали традиційно пов'язані хустки, характерні для відповідних регіонів України. Надзвичайно цікавою була демонстрація способів пов'язування хусток. Гуцульський стрій супроводжувався хусткою з традиційним способом зав'язування з «гушками» з боків, тоді як буковинський варіант вирізнявся крученими кінцями хустки, які обрамляли голову зверху. Такі деталі не лише прикрашали жінок, але й були важливими етнографічними ознаками, за якими можна було визначити регіон походження людини.

Окрему увагу привернули намітки — давні жіночі головні убори, відомі на Поліссі також під назвами перемітки або рантухи. Намітка являє собою довгий відрізок полотна, яким жінки особливим способом обмотували голову. У кожному регіоні існували свої традиції та техніки зав'язування наміток. Ольга Мікула спробувала відтворити способи замотування наміток, характерні для Полісся та Черкащини, що стало важливим елементом етнографічної реконструкції. Не менш цікавою була демонстрація чоловічих головних уборів. Гуцульщину представляла святкова кресаня — традиційний чоловічий капелюх, прикрашений декоративними елементами, а Галичину — класичний народний капелюх, характерний для західноукраїнського регіону.

Особливістю кожного строю були його елементи та техніка вишивки. Буковинські сорочки вражали багатством кольорів, поєднанням бісеру, кольорових і золотих ниток в техніці широкої гладі. Полтавська сорочка, навпаки, демонструвала стриману та шляхетну красу вишивки «білим по білому», яка є символом витонченості українського народного мистецтва. Сорочка з Черкащини вирізнялася яскравою червоно-чорною вишивкою, тоді як гуцульські та покутські сорочки захоплювали різнобарв'ям кольорів та складними геометричними орнаментами.

Не менш важливими елементами народного одягу були плахти, горбатки та фоти. Кожен регіон мав свої особливості у тканині, кольорах та способах оздоблення. Буковинські горбатки та фоти вирізнялися чорним кольором із золотим, срібним або бісерним оздобленням. Полтавська плахта впізнавалася за складними геометричними фігурами, тоді як для Черкащини були характерні традиційні квадрати. Гуцульський стрій доповнювали дві половинки тканини у яскраву поперечну смужку, а покутський — горбаткою у характерну поперечну червоно-цеглову смугу.

Велику увагу гості звертали й на верхній одяг. Буковинський кептар вражав багатою бісерною вишивкою, а гуцульський кептарик — яскравими кольоровими аплікаціями. Для Полтавщини та Черкащини характерними були кресетки — безрукавні жіночі елементи одягу, оздоблені декоративними лямівками та швами.

Невід'ємною частиною українського строю були й запаски та крайки. Полтавський стрій доповнювала біла вишита запаска-фартух, яка разом із плахтою фіксувалася червоною крайкою з китицями або балабонами. Покутський

стрій вирізнявся тканиною гофрованою запаскою та двома кольоровими крайками — широкою і вузькою — з декоративними кутасиками.

Незабутнього колориту строям надавали прикраси. Для Черкащини були характерні коралі та баламути, Полтавщина славилася багатошаровими кораловими намистами, а Полісся — обережками перлинного або дрібного коралового намиста. Гуцульщина вирізнялася короткими намистами-чокерами з мушлі каури, коралами з венеційського скла та металевими застібками-чепрагами. На Буковині жінки носили бісерні пов'язки-чокери, коралі з монетами та традиційними згардами.

Ця демонстрація автентичних українських народних стрій мала надзвичайно важливе культурне та просвітницьке значення для української громади Америки. Вона стала нагадуванням про те, наскільки багатою та різноманітною є українська культурна спадщина. Через народний одяг, вишивку, головні убори та прикраси передається історія українського народу, його світогляд, естетика та духовні цінності. Подібні заходи допомагають не лише зберігати традиції, але й виховувати молоде покоління українців за кордоном у любові до свого коріння. Саме через такі культурні події формується розуміння справжньої автентичної української культури, її регіонального розмаїття та унікальності. Це дає можливість глибше усвідомити справжню красу української народної вишивки та традиційного строю, а також відрізнити автентичний український одяг від спрощених сценічних чи так званих «шароварних» образів.

Свято Матері та Вишиванки у Сент-Пітерсберзі стало не лише красивою культурною подією, але й живим свідченням того, що українська традиція продовжує жити, розвиватися та об'єднувати українців навіть далеко від рідної землі.

Учасники та гості свята, зліва направо, 1-й ряд: Андрій і Дарія Горбачевські, імість Іванна Барицька, Ольга Мікула, Наталя Мікула, Катерина Міщенко, Тетяна Чуприна, Наталка Бібик, Тетяна Дімарова, Юлія Цегольник, Наталка Туренкова, Лариса Бойко, Зеновія Заковоротний; 2-й ряд: Ірина Караван, Марко Кендзьор, Устим Кендзьор, о. Богдан Барицький.

The Thread That Binds: How Branch 73 Celebrated Vyshyvanka Day

Нитка, що єднає: як 73-й Відділ відсвяткував День вишиванки

Tania Priatka, Press & Advocacy Chair, Branch 73, Bridgeport, CT

Every year, the vibrant geometric patterns and rich colors of the *vyshyvanka* — the traditional Ukrainian embroidered shirt — serve as a living canvas of identity, resilience, and history. This year, on Thursday, May 21, members of Branch 73 in Bridgeport, CT, proudly donned their beautifully embroidered attire to commemorate Vyshyvanka Day, culminating in a wonderful evening out for a collective dinner.

Beyond the striking visual display of heritage, the gathering beautifully reflected the unique makeup of the branch itself. Branch 73 is a vibrant tapestry woven from multiple generations of women. Its members include those who immigrated recently, as well as daughters and granddaughters of women who arrived in the U.S. at various pivotal points throughout Ukraine's tumultuous history.

Although they left their homeland during different eras and for vastly different reasons, these women have built a community defined by harmony, deep mutual respect, and an appreciation for each individual's unique journey to America.

The evening was a powerful reminder of how a single cultural icon can bridge generations and histories. Gathered around the dinner table in their *vyshyvanky*, the members of Branch 73 demonstrated that, no matter how many decades or miles separate their paths, they remain completely united in their deep love and enduring hope for, and unshakeable pride in, Ukraine.

Щороку яскраві геометричні візерунки та багаті кольори вишиванки слугують живим полотном нашої ідентичності, стійкості та історії. Цього року союзьнянки 73-го Відділу США в Бріджпорті, штат Коннектикут, з гордістю одягли свої вишиті блузки, щоб відзначити День вишиванки, та провели чудовий вечір разом за святковою вечерею.

Окрім яскравого візуального вираження нашої спадщини, ця зустріч дала змогу проявити чудову, унікальну «душу» самого відділу. Адже 73-й Відділ — це яскравий килимок, зітканий із кількох поколінь жінок. Серед наших посестер є як новітні іммігрантки, так і доньки й онуки тих жінок, які прибули до Сполучених Штатів у різні ключові періоди буремної історії України.

Хоча союзьнянки залишали рідну землю в різні епохи та з абсолютно різних причин, ці жінки зуміли побудувати спільноту, що тримається на гармонії, глибокій взаємоповазі та шані до унікального життєвого шляху кожної посестри на американській землі.

Цей вечір став потужним нагадуванням про те, як один культурний символ здатний об'єднати цілі покоління та долі. Зібравшись за обіднім столом у своїх вишиванках, членкині 73-го Відділу продемонстрували: незалежно від того, скільки десятиліть чи миль розділяють їхнє минуле, вони залишаються абсолютно єдиними у своїй глибокій любові, незгасній надії та непохитній гордості за Україну.

День родини і вишиванки в Українському Культурному Осередку

Оксана Тишовницька, членкиня 111-го Відділу, Лос-Анджелес

17 травня в Лос-Анджелесі, Каліфорнія, в Українському Культурному Осередку відбувся День родини і Вишиванки. Це був благодійний захід, організований «Рідною Школою», яка вже існує майже 75 літ на терені Лос-Анджелеса, і танцювальним гуртом «Червона Калина». «Рідна Школа» кожного року в травні влаштовує День родини, щоб об'єднати дітей, батьків, родину, друзів і всю українську спільноту для зміцнення родинних цінностей і взаємопідтримки.

Для гостей заходу проведено ярмарок, до якого приєдналися продавці різноманітних товарів. Це були вишиванки, книжки, ювелірні прикраси, торти та смачні українські страви.

111-й Відділ США в Лос-Анджелесі також радо долучився до ярмарку з благодійною метою зібрати кошти на Стипендійну Акцію США та заради підтримки «Рідної Школи».

У першій частині програми свята виступили учні, які з натхненням співали пісні, декламували вірші й танцювали. Особливо щемливим був момент, коли діти співали пісню «Україна — це ми». Вона викликала сльози в очах присутніх і почуття гордості й любові до своєї Батьківщини.

У другій частині святкового концерту виступали зіркові гості. Спеціальна гостя — Барабанова, своїм енергійним співом розвеселила слухачів. Відомий український танцюрист і брейкер *B-Boy Denver* (справжнє ім'я Денис) виконав завзяті танці з неймовірними елементами акробатики, зокрема стійками на голові. *Rami Rabba bubbles* тішив дітей своїм цирковим шоу з мильних бульбашок. А танцювальний гурт «Червона Калина» провів майстер клас з вивчення коломийки.

На завершення програми *DJ Ana Kulbaka* влаштувала яскраву сімейну дискотеку, де танцювали разом діти і дорослі.

Під час свята було багато радості, лунав дитячий сміх і панувала тепла українська родинна атмосфера.

Branch 56 Celebrates Vyshyvanka Day

Patricia Zalisko, Press Secretary, Branch 56, North Port, FL

Branch 56 members who call southwest Florida their home celebrated World Vyshyvanka Day on May 21 along with millions of Ukrainians around the globe.

They donned their embroidered shirts and other attire to display their love of our culture and traditions and to demonstrate their solidarity with Ukrainians who are fighting now for Ukraine's survival and sovereignty.

Ukrainian embroideries are distinct to different regions of Ukraine, and the resulting patterns are unique.

Ukrainian writer and journalist Lesia Voroniuk originated the holiday to pay homage to Ukrainian embroidery that preserves the country's culture and ethnic identity. The holiday, as noted on the UNWLA website, "ensure[s] that vyshyvankas are

seen, understood, and celebrated both in Ukraine and around the world."

The women of Branch 56 celebrated the day by wearing Ukrainian embroidered shirts and other items of clothing, both at home in southwest Florida and wherever they were traveling. In Sarasota County, many non-ethnic Ukrainians who encountered our members inquired about the beautiful embroidered clothing and expressed their support for the bravery and endurance of Ukrainians in defending their nation, its sovereignty, and its rich culture.

This writer donned a Ukrainian t-shirt while visiting England for what I affectionately call "Babtsia" duty. It should be noted that many Ukrainians (primarily women and children) migrated to the U.K. after Russia invaded Ukraine in February 2022.

Марта Стадник

29-й Відділ ім. 500 Героїнь Кінгіру, Округа Чікаго, Іллінойс

Наша вчителька приїхала до Чікаго з далекої Венесуели (Каракас) з табору переселенців, де вона 14-літньою давала лекції музики за оплатою. Заробляла гроші, що допомогли їй стати самостійною та незалежною.

Св. п. Марта Стадник була улюбленою вчителькою музики та української літератури в цілоденній школі св. о. Миколая з 1983 р. до 2000 р. Мої сини пам'ятають п. Стадник із суботньої школи «Рідна Школа» в Чікаго.

Там також була учасницею місцевого ансамблю музики та співу і брала участь у його виступах. Проживання в Венесуелі підкріпило її самостійність на все життя.

Марта народилася на Тернопільщині 20 липня 1937 р. в родині Ґарбовичів. Мала дві сестри, які пішли у засвіти у молодому віці. З батьками переїхала до Чікаго у 1953 р. Поступила до народної школи, яку закінчила у 1956 р. Студіювала музику в Університеті Рузвельта. Згодом познайомилася зі Святославом Стадником та у 1964 р. одружилася з ним. Мешкала у передмісті, давала приватні уроки фортепіано та організувала щорічні виступи студентів. Коли в Чікаго існував хор «Молода Думка», Марта була його акомпаніатором.

До 29-го Відділу п. Марта вступила у 1974 р. та була його членкинею до кінця свого життя.

Вічна Пам'ять дорогій посестрі, вчительці літератури та музики.

Ірена Пискір Біляк,

пресова референтка 29-го Відділу ім. 500 Героїнь Кінгіру.

Александра (Леся) Дяченко Кочман

29-й Відділ ім. 500 Героїнь Кінгіру, Округа Чікаго, Іллінойс

Св. пам'яті Александра znana у Чікаго як славна мисткиня зі створення не лише картин і графічного мистецтва, але й за її особливу кераміку, за яку не раз вона була нагороджена. Західний модернізм вплинув на її твори, спонукав до створення того, що було заборонене в Советському Союзі. Пані Леся була одна із засновників Інституту Модерного Мистецтва в Чікаго, де вона не раз мала свої виставки і де вивчала мистецтво. Також була куратором УІМА. Ця творча організація була для п. Лесі та її товаришів — митців-модерністів, притулком для праці. Та-

Про союзянок 29-го Відділу завжди писати приємно. Але нині з жалем повідомляємо сумну звістку: Александра (Леся) Дяченко Кочман відійшла у вічність у січні 2026 р. Прощання відбулося в катедрі св. Володимира в Чікаго, а поховання у Баунд Бруці, Нью Йорк.

кож виставки мисткині організовували на різних локаціях Чікаго, Еванстоні та інших міст.

В українській громаді п. Леся була також активісткою і вчителювала у суботній школі св. Володимира. Відвідувала сходи та заходи нашого 29-го Відділу та, зокрема, брала активну участь у тих, що стосувалися української мови. Не раз очолювала наші презентації місцевих митців Чікаго та, як людина глибоко обізнана з мистецтвом, ознайомлювала громаду з їхньою працею.

Народилася св. п. Александра Дяченко Кочман на Полтавщині у м. Горлівка. Під час II Світової війни з родиною виїхала (через Галичину) до німецького табору біженців, а у 1951 р. разом з батьками переселилася до Нью Йорку (США). Здобула вищу освіту в Нью Йорку й Чікаго, вчителювала у *Rosary College* в Іллінойсі. Була одружена, залишила у смутку дві гарні доні.

Прикро нам прощати нашу славу членкиню — поважну та приємну, яка залишила по собі велику й світлу пам'ять і заслужене захоплення її талантом. Місто Чікаго та світ мистецтва втратили надзвичайну мисткиню, модерністку та вчительку.

Вічна Пам'ять тобі, дорога Лесю.

Ірена Пискір Біляк,

пресова референтка 29-го Відділу ім. 500 Героїнь Кінгіру.

Стипендійна Акція СУА UNWLA Scholarship Program

Вітаємо з Днем Незалежності України,
що святкують 24-го серпня!
Боже, храни Україну!

Scholarship Update

Thanks to the support and generosity of our sponsors and benefactors, a total of **568 scholarships** were distributed for the 2025–2026 school year in Ukraine:

Ukraine 2025–2026 School Year

Education Level	# Scholarships	Amount Awarded
Grade 1 to 8	218	\$22,525
Grade 9 to 12	201	\$40,380
University	122	\$37,110
Master's	27	\$10,800
Total	568	\$110,815

We received 232 new applications:

New Student Requests

Education Level	# Requests
Grade 1 to 8	118
Grade 9 to 12	81
University	33
Total	232

Thank you for helping us help them.

Nadia Jaworiv, UNWLA Scholarship Chair

Scholarship recipients in Khmelnytskyi.

Matvij, a 7th grade student in Chernivtsi whose father was killed in the war.

Уривок з автобіографії Анни, стипендіатки Стипендійної Акції СУА:

Я народилася в місті Маріуполь Донецької області. Мені 17 років. Прокинувшись 24 лютого 2022 р., я почула гучні вибухи. Разом зі своєю родиною три тижні жила без води, світла, газу та зв'язку під обстрілами, які не припинялися. Їсти готували на багатті, води не було і ми збирали сніг. Але одного дня нам вдалося «зловити» радіо, і ми дізналися, що перша колона цивільних змогла виїхати з міста в Запоріжжя. Разом з сусідами ми почали збирати свою колону цивільних. Коли чіпляли на автомобілі папери з написом «ДІТИ» та вішали білі стрічки, ми почули звук пролітаючого дрона над головою. Пам'ятаю дуже гучний вибух, дзвін у вухах і густий жовтий дим навкруги. Автівки моїх батьків були знищені, бабусин і дідусин будинок також. Поки їхали на контрольовану Україною територію проїхали 27 блокпостів окупантів, 2 рази нас геть не розстріляли, зупиняючи авто і направляючи на нас кулемети. Але ми не зупинилися в Запоріжжі, нам було дуже страшно і ми їхали далі. Так ми опинилися у Черкаській області. Дуже чуйні люди в селі Стебне дали нам притулок. Там я закінчила сьомий клас. Потім татові запропонували роботу

в Києві. З 8-го по 10-й клас я навчалась в у загальноосвітній школі Шевченківського району м. Києва. За три роки життя в Києві ми безліч ночей проспали в коридорі та метро. Обстріли ставали все сильнішими та сильнішими і ми вирішили переїхати назад до Черкаської області. Сподіваюсь, що нам більше не доведеться тікати від війни.

Анна, Черкаська область

У Пам'ять / In Memory Of

In loving memory of **Maria Nanashko**, Branch 91 in Bethlehem, PA contributed \$25 to the UNWLA Scholarship Program.

Iryna Levytska, Branch 91

Пожертви від 1 травня до 31 травня 2026 р. Donations from May 1 to May 31, 2026

\$2,000 Dr. Daria Nowakiwska Lissy (54)
\$300 Michael Humnicky
\$25 UNWLA Branch 91

Thank you for your generosity.

Щиро дякуємо за Вашу благодійність.

*Люба Більовицук, член Комітету стипендій СУА
UNWLA Scholarship Committee Chair 1993–2002*

UNWLA, Inc. Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024

Phone/Fax: 732-441-9530

Scholarship@unwla.org

Закінчення. Початок на с. 8.

клала її на грядки з огірками, щоб краще родили.

Рослинність теж обожнювалася цього дня і вважається, що трави, зірвані в Іванову ніч або на зорі, мають неймовірно велику магічну силу не тільки для ворожіння, але й особливо придатні для лікування. Тому не лише дівчата та відьми, але й знахарі запасалися рослинами, зібраними цього дня. Особливо поширене повір'я про чудодійний квіт папороті та цілющу силу води й роси, зібраної з неї. Дехто і до тепер вірить, що у Купальську ніч бог Перун запалює на папороті квітку щастя. І сміливцю, який встигне її зірвати, відкриються всі таємниці світу. Зокрема, деякі з них у ніч проти Купала намагаються розшукати квітку, щоб зірвати її. Бо кому пощастить це зробити, той під землею великий скарб знайде.

Цього дня співали особливих пісень, які називали купальськими. Звичай водили хороводи навколо купальського вогнища, біля річки, міцно тримається в народній пам'яті, хоча нині цього обряду не дотримуються. Також цікавими є деякі прикмети й вірування, пов'язані зі святом Купала. Для прикладу: якщо 7 липня буде гроза, то горіхи не вродять; якщо Купальська ніч – зоряна, то в лісі буде багато грибів; велика роса на Івана – ознака на врожай огірків. Є і «жорсткі» застороги: до Івана жінкам не можна їсти ягід, щоб їхні діти не померли раніше батьків; на Івана Купала не треба вживати зелених фруктів, інакше померлі родичі на тому світі залишаться без їжі.

Свято Івана Купала тісно пов'язане з давньою міфологією та утримує чимало традиційних сюжетів, серед яких купальська хода та обов'язкова присутність біля купальського вогнища всіх жителів спільноти. Усі вони регламентують і оберегову поведінку із захисту від відьом, і намагання закликати й утримати любов, злагоду, здоров'я і добробут поміж людей, найперше — молодих.

Попри часи тривалого забуття і нищення духовних скарбів, відгомін свята ще й досі зберігається в наших пам'яті і серцях і передається з покоління в покоління. Тож і нам варто не забувати й утримувати українські традиції.

НАШИМ ДІТЯМ

АБЕТКА ДЛЯ МАЛЯТ

Юлія Ілінська Драган,

учителька української мови Баранівської ОТГ, що на Житомирщині.

Якось вирішив мій дід
Перевірить алфавіт.
Всівся він на табурет:
— Забудь, внучку, інтернет.
Краще згадай букварі...
— Вік прогресу надворі!—
Обізвалася бабуса.
— Не сварись, стара, вгамуйся! —
Перевірю я як слід!
І почав науку дід.

А — то Аґрус круглий, спілий.

Б [бе] — Баран, до того ж Білий.

В [ве] — Ворона в полі кряче.

Г [ге] — Горох, врожай добрячий.

Ґ [ґе] — Ґаздиня в нас бабуня.

Д [де] — Дашок старий на клуні.

Е — он Екскаватор їде.

Є — Єнот мандрує слідом.

Ж [же] — Журавлик в небо лине.

З [зе] — Зозуля на калині.

И — це Имбрик (тобто чайник).

і — Імбир, він лікувальний.

ї — їжак, гострі колючки.

Й [йот] — це Йорж, плавник колючий.

К [ка] — Коза пасеться в полі.

Л [ел] — Лелека на стодолі.

М [ем] — це Молоко у кухлі.

Н [ен] — Налисник свіжий, круглий.

О — Орел кружля великий
(Трохи схожий на шуліку).

П [пе] — то наш маленький Песик.
Р [ер] — Ропуха коло плеса.

С [ес] — співає Соловейко.
Т [те] — то Трактор на шосейці.

У — Узвар зі слив і грушок
(Він бере мене за душу).

Ф [еф] — це Флокс, який квітує!
Х [ха] — нам Холодець смакує!

Ц [це] — Цесарка на болоті.
Ч [че] — Часник сохне на плоті.

Ш [ша] — Шпаківня он на клені.
Щ [ща] — Щавель у борщ зелений.

Ь [м'який знак] щось спохмурнів,
Бо на нього нема слів...

Ю — твій Ювілей вже скоро!
Я — Язик, без нього горе!
Якщо в роті язик маєш
І усе запам'ятаєш —
Вивчиш дідову науку!
Як тобі абетка, внуку?

Заливний пиріг з ягодами

Діана Васютинська, м. Тернопіль

Цей пиріг я ще називаю «12 ложок», оскільки більшість складників беру саме у такій кількості, і «швидким», бо на приготування тіста витрачаю дуже мало часу.

Його можна готувати і з ягодами (або іншими фруктами), і без наповнення. Мені імпонує, що тісто готується без ваг. Пиріг виходить солодкий, однак кислинка ягід добре збалансує смак. Цю чудову випічку я завжди готую влітку зі свіжими ягодами. Однак і взимку не буде проблем, якщо використати заморожені ягоди.

СКЛАДНИКИ:

3 яйця,
12 ст. л. цукру
12 ст. л. олії (соняшникової
або оливкової),
12 ст. л. молока,
12 ст. л. борошна,
1 ч. л. розпушувача для
випічки,
6—10 унцій ягід (за
смаком або наявністю),
дрібка солі,
1 ст. ложка манки,
1 ст. л. масла вершкового.

ПРИГОТУВАННЯ

У миску вбийте 3 яйця, додайте дрібку солі, цукор та олію (без запаху). Влийте молоко, відразу просійте борошно разом з розпушувачем і гарно вимішайте. Борошно (як і цукор) відміряйте ложками без гірки; тісто має бути середньої густоти.

Вилийте тісто у форму (я зазвичай використовую форму для кексу) діаметром, не більшим за 7—8 дюймів, інакше пиріг не матиме пишності. Форму перед цим змастіть вершковим маслом і присипте манкою.

На тісто зверху покладіть ягоди. Якщо вони з морозилки, то їх не треба розморожувати.

Відправте пиріг у духовку, розігріту до 360° F, та випікайте 35—40 хв (готовність перевірте дерев'яною паличкою, що з пирога вона має виходити сухою) та ще на 10 хв залишіть його у вимкненій духовці.

Готовому пирогу дайте охолонути і смакуйте на здоров'я!

Translations of recipes in *Our Life* are available on the UNWLA website at unwla.org/projects/ukrainian-recipes/.

Lyme Disease

Ihor Magun, MD, FACP

Although Lyme disease was identified as a specific infection only in 1975, it has been around for centuries. In 1975, physicians noted an increase in reported juvenile rheumatoid arthritis near the town of Lyme, Connecticut. However, it wasn't until 1981 that scientists were able to pinpoint the bacteria spread by a tick bite to humans.

Lyme disease is the most common vector-borne illness in the United States. The most common locations to encounter ticks that carry the disease are the Northeast (Connecticut, Massachusetts, Vermont, New York); Mid-Atlantic (Maryland, Pennsylvania, New Jersey); Upper Midwest (Wisconsin, Minnesota); and Pacific (Northern California, Oregon).

The clinical manifestations of Lyme disease follow a distinctive pattern.

Stage one is a localized infection characterized as a "bullseye" rash referred to as erythema migrans. The rash may happen at any time between one and four weeks. The rash may spread, but

not everyone will develop a rash. Associated symptoms may present as fatigue, headache, muscle/joint pains, or fever. These symptoms can last three to four weeks after the tick bite, which incidentally is painless.

Stage two develops if untreated and is referred to as early disseminated disease. Symptoms include back, hip, or neck pain; muscle weakness on the face; and diffuse rashes on the hands or feet. An irregular heart rhythm can occur, as well as possible visual issues.

Stage three is referred to as disseminated Lyme disease. This can occur months to years after the initial infection and can last for years. Symptoms are primarily rheumatologic, affecting the knees and large joints. Neurological issues may also be present.

Confirmation of the disease requires a blood test. The issue with this test is that it may take

several weeks for the body to produce enough antibodies for the test to be positive.

Treatment with oral antibiotics is determined without a blood test if the characteristic rash is present after a known tick bite that has been attached for at least 24 hours.

To prevent Lyme disease, wear appropriate clothing, use insect repellent, and examine exposed skin areas for ticks.

If a tick is found, use tweezers to remove it. If part of the tick remains in the skin, it will eventually come out on its own. Swab the area afterwards with an alcohol wipe to disinfect the skin.

A vaccine is in the late stages of development, but in the meantime heed recommended advice and seek medical attention early if the disease is suspected.

Education and prevention are the best measures to enjoy the great outdoors.

OUR LIFE НАШЕ ЖИТТЯ

Понад 80 років місія «Нашого життя» залишається незмінною. На його шпальтах повідомляємо про важливу благодійну та просвітницьку працю відділів і членкинь СУА; висвітлюємо досягнення на ниві громадської й культурної праці наших членкинь і відомих у світі українців; розповідаємо про багату культуру та захопливу історію України. Дописи, що друкуємо у журналі, також допомагають відстежувати й усвідомлювати еволюцію СУА на тлі розвитку українсько-американської громади та змін, що формують сучасну Україну.

Журнал «Наше життя» був і є лише завдячуючи вашій непохитній співпраці та підтримці.

Ми відсвяткували своє 80-річчя та рухаємося до наступного ювілею. Сподіваємося, що ви й надалі підтримуватимете журнал своїми щедрими пожертвами, що не обкладаються податками. Будь ласка, подивіться на конверт* усередині цього журналу, щоб дізнатися про можливі способи допомоги виданню.

Дякуємо вам за вашу підтримку!

For over 80 years, *Our Life* has fulfilled its mission of reporting on the important work of the UNWLA, its branches and members, and the impact of these activities ... celebrating the achievements of our members and of accomplished Ukrainian women worldwide ... and sharing Ukraine's rich culture and fascinating history. The magazine has also chronicled the evolution of the UNWLA against the backdrop of the development of the Ukrainian American community and the changes that have shaped today's Ukraine. And it has done so thanks to your unwavering collaboration and support.

As we embark on the UNWLA's second century, we hope you will continue to support our organization's flagship publication with your generous tax-deductible donations. Please see the envelope inside this issue for your giving options.

Thank you for your support!